

ပြင်ဆင်မှု

သံချပ်လွမ်းနေလေမာလား
သံချပ်စိုနိုးနေလေမာလား

ရှင်... မိန်းမ...

ပစ္စုပ္ပန် ညောင်ညိုစခန်း

အခန်း(၁)

ယွန်းသည် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို ရွတ်ဆို ကျက်မှတ်နေသည်။

ယွန်းအသံကို ယွန်းပြန်ကြားနေသည်။ ယွန်းဖတ်ရှုနေသော စာလုံးတွေကိုလည်း ယွန်းမြင်တာပေါ့။

ခက်နေတာက ယွန်း ရွတ်ဖတ်နေသော သင်ခန်းစာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ယွန်း ဦးနှောက်က ဘာသာပြန် ရှင်းတမ်းမထုတ်။

အို..... ဘာတွေလဲ။

မှေးစင်းသော မျက်လုံးတွေက လမ်းလျှောက်ယင်းတော့ မှိတ်တွဲကျ ကျလာသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အပေါ်မျက်ခွံကို တဘက် တချက် မတင်ထားလိုက်ရလေ၏ ။

လက်နဲ့ ဆက်လို သူတွေ့ဖို့ ခက်အောင်

ပြတင်းတံခါးပိတ် ကျိတ်မှိတ်အိပ်တော့မယ်ပေါ့....

မဟာဆန်သူရေ..... ပျော်ပါစေလေ.....

မလွမ်းနဲ့တော့.....

ဟော....။

ယွန်း မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။

ယွန်း၏ လည်တိုင်သည် ပွင့်နေသော ပြတင်းဆီမှ တေးသံလာရာ တဘက်ခြံသို့ စောင်းငဲ့သွားသည်။

မှောင်နေသဖြင့် ဘာမှ မမြင်ရ။ ပိတောက်ပင်အောက်က
ဂစ်တာခေါက်နေတာ မှန်းတော့ မှန်းဆနိုင်သည်။

ရစ်ရက် လခြမ်းကွေးကွေးသာ နေသော်လည်း သစ်ပင်မှာမို့ လူလုံး
မသဲကွဲ။

.....အနားတိုးလှမ်းလိုသူ ရပ်တန့်သွားအောင်
အနောက်ဘက် မျက်နှာကျားကွက်ရွှေ့လိုက်တယ်ပေါ့.....
နေပါစေလေ..... မဟာဆန်သူရေ..... မလှမ်းနဲ့တော့.....
ယွန်း၏ နှုတ်ခမ်းကလေး ထော်လန်သွားသည်။

ပိုင်စိုးစုတ်ဟု တီးတိုးကြိမ်းဝါးရင်း ပြတင်းတံခါးကို ဂျိန်းကနဲ
ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ထိုမျှနှင့် မလုံလောက်သေးဘူး တွေးကာ လိပ်တင်ထားသော
ပြတင်းခန်းဆီးကို ဆွဲချ လိုက်ပြန်သည်။

မကျေမချမ်းနှင့် ခြေတချက် ဆောင့်မိသေးသည်။

ပိုင်စိုး ဟိုဘက်ခြံ ရောက်လာကတည်းက ယွန်းစိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ရသည်။

ပထမဆုံးအချက်ကတော့ ပိုင်စိုးသည် ယွန်းတို့ မြို့နယ်ထဲရှိ
ဂုဏ်ထူးအထွက်ဆုံး၊ အမှတ်အများဆုံး ရရှိလေ့ရှိသော အမှတ် (၂) အထက သို့
အခြေသတင်းကြီးစွာ ပြောင်းရွှေ့ လာခြင်းပင်တည်း။

သူ့အမေက မြို့နယ် စာရင်းစစ်အရာရှိ။

သူ့အဖေက သစ်တောဦးစီးမှူး။

သည်မြို့နယ်မှာတော့ သူတို့ မိုးကောင်းကြသတဲ့။

ကျောင်းကို မှန်မှန်မတက်သော်လည်း ပိုင်းကောင်းမှာ စာသင်ရသူမို့
အတန်းစစ် ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲမှာပင် သူသည် တန်းခွဲဆယ်ခုမှာ
ပထမချိတ်နိုင်ခဲ့သတဲ့။

ယွန်းက ယွန်းတို့ အထက(၄)မှာ အလယ်တန်းကတည်းက
အတန်းစဉ်ဆက် ပထမ နေရာယူလာခဲ့တာ။ အခြေခံပညာ အဆင့်မြင့်တန်း
စာမေးပွဲဖြေကြချိန်မှာ တပြည်လုံးမဟုတ် သည့်တိုင် ကိုယ့်မြို့နယ်မှာတော့ ယွန်းသာ
ပထမ ရစေရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတာ။

သည်တော့ ယွန်းသည် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ဖြင့် ထပ်တိုးလာခဲ့ပြီဟု
စိတ်တုန်လှုပ် ရသည်။

ယွန်းတို့ ကျောင်းနှင့် ပိုင်စိုးတို့ ကျောင်းက ဘာဝေးတာမှတ်လိုက်လို့။
ဘတ်စ်ကား တစ်မှတ်တိုင် သာသာရယ်။

သို့သော် ပိုင်စိုးက နေ့ခင်း ဆယ့်တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှာ
လွယ်အိတ် လျော့လျဲလျဲလွယ်ကာ မလှမ်းချင် လှမ်းချင်အေးဆေးစွာ အိမ်မှ
ထွက်ခွာချိန်တွင် ယွန်းမှာဖြင့် နံနက်စာစားပြီး သောက်ပြီးသည့်
အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောတုန်း။ ညီညီက သူ့ထမင်း ပန်းကန်သာ
ဆေးကြောသွားလေ့ရှိတာကိုး။

ကျောင်းတွေက ညနေ ငါးနာရီ ဆယ့်ငါးမှ ကျောင်းလွှတ်သည်။ ယွန်းမှာ
အိမ်ပြန် ရောက်သည်နှင့် ကျောင်းအကျ... အမြန်လဲလှယ်ကာ ညနေစာ ထမင်းအိုး
ကောက်တည်လိုက်ရ သည်။ မေမေ မနက်စာ ညစာ ချက်သွားသော ဟင်းတွေကို
နွေးရသည်။

ညီညီကို ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးရသည်။

ပြီးတော့မှ ယွန်း ရေမိုးချိုး ထမင်းစားရလေသည်။

ညစာ စားပြီးသား အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကိုတော့ ယွန်းဆေးကြောဖို့ မလို။ ယွန်း စားသည့် ထမင်းပန်းကန်ကိုသာ ဆေးကြောလိုက်ရုံပါပဲ။

ယွန်းစာကြည့်ချိန်သည် ည ခုနစ်နာရီ။ ဘယ်လောက်ပဲ စာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားပါစေ၊ ခုလို ကိုးနာရီလောက်ဆိုလျှင် ငိုက်မျဉ်းစ ပြုပြီ။

မေမေကလည်း ယွန်းကို ညဆယ့်တစ်နာရီအထိ စာကျက်မှ ကျေနပ်သည်။ သည်တော့ ယွန်းဘယ်လောက် ငိုက်ငိုက် စာကြည့်စားပွဲ ထိုင်ရပေမည်။

ထိုင်မကျက်နိုင်အောင် အိပ်ငိုက်လျှင် ယွန်း လမ်းလျှောက်ရသည်။ ယွန်းအသံ ယွန်း ပြန်ကြားနေလျှင် အနည်းဆုံး စာကျက်ရာတော့ ရောက်တာပေါ့။

.....နှုတ်ဆက်ပြီးနေသူ ရှက်လို့သွားအောင် တခြားတစ်ဖက်လှည့်ကာ ကျောခိုင်း ပြေးတော့မယ်ပေါ့..... ပြန်ပါစေလေ.....

မဟာဆန်သူရေ..... မတားနဲ့တော့.....

ပြတင်းတံခါး ပိတ်သော်လည်း ဂစ်တာသံနှင့်အတူ တေးညည်းသံသည် ဝရန်တာတံခါး ပေါက်ဆီမှ သဲ့သဲ့တိုးဝင်လာသေးသည်။

ယွန်း တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

ဒါ ယွန်းကို သက်သက်စောင်းချိတ်တာ၊ ရိတာ။

မနွေက ယွန်း ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီးမှ အိမ်က ထွက်ရသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ အလယ်တန်းတွေ ကျောင်းလွှတ်ပြီးနေရုံမကပဲ ယွန်းတို့ အတန်းသားအများပင် ကိုယ့် စာသင်ခန်းထဲမှာ ကိုယ်နေရာတကျ ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ယွန်းတို့ ကိုးတန်းအေသည် ကျောင်းအပေါ်ထပ် ထောင့်စွန်မှာရှိသည်။

လှေကားမှ ကသုတ်ကရက် တက်လာစဉ် လှေကားထိပ်မှ

ကျောင်းသားတစ်သိုက်ကို တွေ့ရလေသည်။

အလွန်ဗရုတ်ကျသည့်အုပ်စု။ မနှစ်က မအောင်သည့်
နှစ်ကျသမားတွေထားရာ ရီပီတာ တန်းခွဲဂျေမှ ကျောင်းသားများ။

ယွန်းသည် မျက်နှာကို မပြောင်းမလဲ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် သတိထားကာ
သူတို့ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်ခဲ့သည်။

‘ဒြီဒေါက်နှင့် အောင်မယ့်လူ တွေဖူးလားကွ ပိုင်စိုး’

ပိုင်စိုးဆိုသော အမည် ကြားလိုက်သဖြင့် ယွန်းမျက်လုံးကို
သူတို့ဘက်တည့်မတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒြီဒေါက်(ခြောက်ဒီ-ဂုဏ်ထူးခြောက်ခု)
ဆိုတာ ယွန်းကို ခန့်လိုက်တာပါ။

ဟုတ်ပါရဲ့ ပိုင်စိုး။

‘ငါကတော့ ဝမ်းလျားထိုးပြီး ကျဦးမယ့်ကောင်ကွ’

ဟု နံဘေးမှ တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်ကို ယက်ကာ ယက်ကာ
နောက်ပြောင်ဆဲ။

ပိုင်စိုးက ယွန်းကို မေးဆတ်၍ ပြုံးကာ

‘ယွန်း ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ’ ဟု ဆိုသည်။

ယွန်းသည် မကြားသလို မျက်နှာပြန်လှည့်ကာ ရှေ့ဘက်တူရုသို့
ရောက်ခဲ့သည်။

ဝါးကနဲ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံတွေ နောက်မှာ ဖျံ့လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။
ယွန်းကို ရယ်တာလား၊ ပိုင်စိုးကိုလား။

ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးမှ ယွန်းသည် နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကို မဲ့ရွဲပစ်မိသည်။

အဲဒီ အချိန်ဟာ သူတို့ကျောင်းလည်း တက်တော့မှာမဟုတ်လား။

ကျောင်းမတက်ပဲ ဘာကြောင့် ယွန်းတို့ကျောင်းလာပြီး လျှောက်တေနေ
လေနေတာလဲ စိတ်ကုန်စရာ။

ဟော.....ခုတော့ သူကပဲ သီချင်းစောင်းချိတ် သီဆိုနေလိုက်သေးရဲ့။

ယွန်းကို နှုတ်ဆက်ရအောင် သူနှင့်ယွန်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
စကားပြောဖူးတာ မဟုတ်။ မနေ့ကမှ ပထမဆုံးအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ်
မျက်နှာချင်းဆိုင်မိဖူးတာ။

အိမ်နီးချင်းဖြစ်နေတာ ခြောက်လ လောက်ကြာနေပြီဆိုတော့
ခပ်လှမ်းလှမ်းကတော့ ရိပ်ဖမ်း၊ သံဖမ်း၊ မျက်မှန်းတန်းနေတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။

အတန်းဖော်တွေ ဖွဲ့နွဲ့ဆိုမြည်ကြသလို အသားဖြူပါရဲ့၊ အရပ်လည်း
မြင့်ပါရဲ့၊ ဆံပင် လိပ် ခွေခွေတွေလည်း ရှိပါရဲ့။ မျက်နှာက
ချိုသာပျော့ပျောင်းလွန်းတော့ ကနွဲ့ကရ မနေပေဖူး လား။ အေးလေ
တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ခြောက်မှာပေါ့။

ဂစ်တာ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်နှင့် လက်သံ ကောင်းမကောင်း ယွန်းမသိ။
အသံက နားဝင် မဆိုးတာလောက်တော့ ရှိသည်။ သီချင်းက နဂိုအကောင်းသား
သူက စောင်းမြောင်းဆိုတော့ နားကလောမိတော့တာပေါ့။

....လှ သထက်နုယဉ်သူ မင်းမို့ပြီးယင်.....

အနီးက အလှတွေ ခေါင်းငုံ့ထားကြမယ်ပေါ့.....

ယွန်းသည် ဝရန်တာဘက် ဇိုးဇိုးဇက်ဇက် လျှောက်လာကာ
တံခါးရွက်ကို တအား ဆောင့်ပိတ်ဖို့ လှမ်းဆွဲသည်။

‘ဟေ့ကောင် နှမပေး လာအူမနေနဲ့ ပြန်ခေါက်၊ ဒါ လူတွေ အိပ်ချိန်’

ယွန်း လက်ပင်တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ ယွန်း၏ အောက်တည့်တည့်မှ
အသံ၊ ညီညီ ကြိမ်းဝါးသံ၊ ညီတို့ အိပ်ခန်းဆီက ထွက်ပေါ်လာတာလေ။

ထွီကနဲ မထီမဲ့မြင် ပြသံက နောက်ဆက်တွဲ ပါလိုက်သေးရဲ့။

ဂစ်တာသံတစ်ချီတည်း တိတ်သွားတော့သည်။ ပိုင်စိုး နှုတ်လည်း
တချိုးတည်း ဆိတ်သွားတော့သည်။

ယွန်းသည် ပိုင်စိုးကို အနိုင်ရလိုက်သည်ဟု ကျေနပ်ချင်ပါရဲ့။ သို့တစေ
ညီညီနှုတ်ထွက် ကြမ်းတမ်းလှသည့်အတွက် ရှက်သွားရတာ က ပိုလေသည်။
ညီညီအသံကလည်း ခြံစည်းရိုးနား မှ လူကြားရုံမက အရှေ့ခုနစ်အိမ်၊
အနောက်ခုနစ်အိမ် ပျံ့နှံ့ ဟိန်းညံ့သွားပေတာကိုး။

ညီအခန်းမှ ပြတင်းတံခါး ဒိုင်းကနဲ ဆောင့်ပိတ်သံကြားရသည်။

ယွန်းသည် သက်ပြင်းကလေး ဟင်းကနဲ ချကာ စာကြည့်စားပွဲဆီသို့
ပြန်လာသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်သည်..... ပထမ ကမ္ဘာစစ်သည် ၂၀ ရာစုခေတ်ဦးအထိ
အပြင်းထန်ဆုံး၊ အကြီးမားဆုံး နယ်ချဲ့စစ်ကြီးဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့စစ်ကြီးဖြစ်သည်။
စစ်ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်း မှာ၊ စစ်ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ
ဥရောပနိုင်ငံကြီးများ၏ ၊ ဥရောပနိုင်ငံကြီးများ၏ စီးပွားရေး စားကျက်လူမှုကြောင့်
ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး စားကျက်လူမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကြည့်လိုက်၊ မျက်စိမှိတ်လိုက်၊ ရွတ်လိုက် ဖတ်လိုက်.....

ဟင် အမှတ်သည်းခြေ နည်းလှချေလား၊ ဂစ်တာသံ ထပ်ပေးနေပြန်ပါပြီ။

ယွန်းက မပိတ်ဖြစ်သော တံခါး၏ ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှနေ၍
တစ်ဘက်အိမ်ဆီသို့ ချောင်းကြည့်မိသည်။

ပိုင်စိုးတို့၏ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှ
မီးတစ်လုံးလင်း နေသည်မှအပ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းလျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် ယွန်းတို့အိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော အခန်းမှ

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကလေး လင်းလာသည်။ ထိုအခန်းမှ ဂစ်တာသံကြားနေရတာ မို့ ပိုင်စိုး မတွန့်ဆုတ်သွားသေးတာကို သိရသည်။

ယွန်းသည် အလိုမကျစွာဖြင့် တံခါးကိုပိတ်မည်ဟု ဝရန်တာထွက်ကာ ချိတ်ထားသော ချိတ်ကို ဖြုတ်သည်။

‘ဘယ်နှယ့် ဘယ်နှယ့် မရွှေယွန်း၊ ဝရန်တာ ထွက်ပြီး လူလုံးပြနေတာလား၊ နန့်ပါဟာ’

ယွန်းသည် သူမ အိပ်ခန်းဝမှ ညီအသံကြောင့် ကိုယ်ကလေးဆတ်ကနဲ တုန်ခါသွား အောင်ပင် ဒေါက်လေးပွမိရသည်။

‘ညီညီနောက်၊ သိပ်ယုတ်ပတ်တာပဲ၊ ယွန်းကို ဒီလိုမပြောနဲ့’

ညီညီက ယွန်းအခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် ဝင်လာလေသည်။

ညီညီ၏ စပို့စ်ရှပ်အနီသည် မွဲပြာပြာ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခါးကြားမှ တစ်စွန်းတစ်ထွက်ကာ နေသည်။ ပိန်သွယ်သွယ်၊ စုတ်ချွန်းချွန်းပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေပါလျှင် မျက်နှာကိုလည်း ယခုလို ရှုသိုးသိုး လုပ်မထားဘဲ ကြည်ကြည်သာသာထားပါလျှင် ညီညီသည် ချစ်မွှေးရှိသော လူချောတစ်ဦးပါပဲ။

သို့တစေ သူ၏ မချိုမချင် မျက်နှာပေး၊ မထီတရီအကြည့်၊ ဘောက်ဆတ်ဆတ် အမူ အရာနှင့် ခက်မာသော စကားလုံးတွေက ချစ်လက်စ တုံးစေသည်။ အနည်းဆုံး ယွန်းနှင့်တော့ မျက်နှာကြောမတည့်။

ယွန်းကို တံခါးဝမှ အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် တွန်းဖယ်လိုက်သဖြင့် ယွန်းယိုင်ထိုးသွား သည်။

ညီညီသည် တံခါးနှစ်ရွက်ကို ဆွဲစေ့ရင်း ရုန့်ရင်းစွာ တစ်ခွန်းဆဲရေးသည်။ ပြီးမှ ဂျိန်းကနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

‘ညီညီ အဲဒီ လို ဆဲတာ အောက်တန်းကျတယ်လို့ မေမေ ပြောထားတယ်

မဟုတ်လား’

‘နင့် ယောက်ျားနဲ့ အဲဒါမှ တန်တာ’

ယွန်း၏ နားထင်တွေမှာ ဒိန်းကနဲ သွေးခုန်တိုးကာ မျက်နှာကလေး
နီရဲသွားလေသည်။

ညီညီထံ တဟုန်ထိုးပြေးသွားကာ ညီညီမျက်နှာကို လှမ်း၍
ကုတ်ဖဲ့လိုက်တော့သည်။

ညီညီက ယွန်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်ထားဆဲ ယွန်းသည်
ညီညီရင်ခွင်ထဲ ပူးကပ် တိုးဝင်ကာ ညီညီလက်နှစ်ဖက်ကို ကိုက်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏ ။

‘ခွေးမစုတ်၊ ငါ့ကို မကိုက်နဲ့ လွတ်’ ဟု အော်ရင်း ညီညီက ယွန်းသွားနှင့်
ခြစ်မိသွား သော လက်ကို ရုန်းဖယ်ယူနေသည်။

‘နင်သာ ခွေးစုတ်၊ တိရစ္ဆာန်’

‘ဟင်.... နင်ကလား ငါ့ကို’

ညီညီက ယွန်း၏ ပခုံးထက်မှာ ဝဲနေသော ဆံပင်အချို့ကို
လိမ်ဆွဲလိုက်သည်တွင် ယွန်းရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးပါလာလေ၏ ။

‘ဟဲ့....ညီညီ၊ ဟဲ့....ယွန်း၊ တော်ကြစမ်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ’

ပြေးဝင်လာသော ခြေသံနှင့်အတူ မေမေ့အသံကို ကြားရသည်။

ညီညီ၏ ပခုံးကို လှမ်းခဲဖို့ ကြိုးစားနေသော ယွန်းသည် မေမေ့အသံကို
ကြားသည်နှင့် ဒေါသမာန်ဟုန်ကို လျှော့ချကာ ရှိုက်ကြီးတငင်
ဟီးချင်လိုက်လေ၏ ။

‘အိမ်ရှေ့ တံခါးကြီးလဲ ပွင့်လို့၊ ညီညီကကော ဒီအခန်းထဲ
ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ရှက်စရာကွယ်၊ မင်းအော်ဆဲတာလဲ မေမေတို့ လမ်မက

အတိုင်းသားကြားရတယ်။ ဟိုဘက် အိမ်ကလည်း ကျွတ်စီ ကျွတ်စီနဲ့ ဘာလဲ ပိုင်စိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာလား’

မေမေသည် ယွန်း၏ လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ညီညီ မထိပါးနိုင်အောင် အလယ်မှာ ဝင်ရပ်၍ အကာအကွယ်ပေးရင်း ခပ်ထန်စွာမေးသည်။

မေမေမျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း မေမေအသံကတော့ ပြတ်သား မာတင်းနေသေး၏ ။

ညီညီသည် ယွန်း၏ သွားနှင့်ခြစ်မိသော ညာလက်ခုံမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ယင်း ဘယ်လက်တင်ပါးမှာ ချိတ်ကာ ညာခြေပေါ်အားပြုရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဘယ်အခါမှ အပိုးမကျိုးသော ဟန်အတိုင်း ပျက်ချော်ချော် ပြောင်ဖြူနေသည်။

‘ယွန်းစာကျက်နေတာကို သူ သက်သက်လာပြီး ရန်စတယ် မေမေ’

‘ဘယ်က စာကျက်ရမလဲ၊ ဟိုကောင်လာပြီး အသံပေးတာကို ထွက်ကြည့်နေတာ’

‘မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ သူက ယွန်းကို လိုက်ပေးစားနေတာ၊ နင့် ယောက်ျား ဘာညာနဲ့ ရိုင်းစိုင်းတာပဲ’

မေမေသည် စိတ်ပျက်ညစ်ညူးလှစွာနှင့် ယွန်း၏ ခုတင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အထိုင်မကျဟန် တင်ပါးကို ကြွကာ ဘေးဘက်ရွှေ့လိုက်ပြီး မွေ့ရာကို အသာအယာ လှန်မ ကြည့်ရှုသည်။

ယွန်းအငိုစဲသွားကာ ယွန်း၏ မလျှောက်ရသေးသော ထဘီတစ်ထည် လုံးထွေးထိုးသိပ် ထည့်ထားတာကို မေမေဆွဲထုတ်ဆူပူမလား ရင်ထိတ်သွားမိ၏ ။

သို့သော် မေမေသည် မွေ့ရာကို ပြန်ချပြီး စန့်စန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်အောင်သာ ပြုပြင်လိုက် လေသည်။

‘ညီကို မေမေ ဘာပြောထားသလဲ။ မင်း ညီမကို ကောင်လေးတွေနဲ့
လျှောက်မစနဲ့။ လျှောက်မပေးစားနဲ့။ မေမေ့သမီးကို မေမေက တန်ဖိုးရှိအောင်
ထိန်းသိမ်းပဲ့ပြင်ထားတာ သားပါးစပ်ကစပြီး သိက္ခာကျအောင်၊ တန်ဖိုးလျော့အောင်
သိမ်ဖျင်းတဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့’

‘မေမေ ဘာသိလို့လဲ၊ ဟိုကောင်က ကျောင်းကိုတောင် လိုက်လာပြီး
ရစ်နေတာ’

‘သူ့ဘာသာ သူငယ်ချင်းတွေရှိလို့ လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ယွန်း
ယောကျ်ားလို့ ပြောရမလား’

‘ခုလည်း ဟိုဘက်ကနေ အူနေတာဗျ’

‘သူ့ဘာသာ အူတာနဲ့ပဲ ယွန်းကို လျှောက်ပေးစားနေဖို့ မလိုပါဘူး’ ဟု
ယွန်းက ချေပ သည်။

‘နင်လဲ ငါ့ကို တွေ့ကရာ မိန်းမတွေနဲ့ လျှောက်ပေးစားတာပဲ တော်ကြာ
စန့်စံ၊ တော်ကြာ သီသီတာ’

ယွန်း ဆက်လက်ချေပစရာစကား ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ပဲ
မေမေ့မျက်နှာကို စစ်ကူ တောင်းဟန် လှမ်းကြည့်သည်။

မေမေ၏ တင်းမာခက်ထန်မှု အတန်ငယ်ပြေလျော့ကာ လှပရွန်းစိုသော
မျက်လုံးများ တွင် ပြုံးရိပ်ဖြတ်ကနဲ ထင်ဟပ်သည်။ သို့သော် မေမေသည်
ချက်ချင်းပင် ပင်ကိုယ်အနေ အထားထက်ပို၍ တည်ခိုင်စွာ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်း
စေ့လိုက်လေ၏ ။

‘ညီက ယောကျ်ားလေးပဲ ယွန်းက မိန်းကလေး၊ ညီ ဘာမှ နစ်နာတာ
မဟုတ်ဘူး’

‘နစ်နာတယ် မေမေ၊ ညီက သူ ပေးစားတဲ့ မိန်းမတွေကို စိတ်ကူးထဲ

ထည့်တာ မဟုတ်ဘူး’

ယွန်းက မျက်စောင်း မဲ့ရွဲ့ကာ တခြားတစ်ဖက်သို့
မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။ အရေးထဲ သူ လူပျိုကြီးလုပ်မှာပါဆိုသော
ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး၊ တိတ်ခွေဟောင်းကြီး ဖွင့်ပြချင်နေသေး သလား။

‘ကောင်းပြီ၊ ယွန်းကလည်း ညှီကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ မစနဲ့။ ညှီကော
ယွန်းကော ငယ်ကြသေးတယ်။ ဒီပညာလေး ကိုးတန်းလောက်နဲ့ ဘယ်လုပ်ငန်း
ကိုင်ငန်းမှာမှ ထိပ်တန်း မဝင်ဆန့်နိုင်ဘူး။ အတန်းပညာဂုဏ်ချည်း
ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အသိပညာဂုဏ် အများကြီး ရှာရဦးမယ်’

ယွန်းသည် စာကြည့်စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားကာ ကုလားထိုင်တွင်
ဝင်ထိုင်ပြီး ကျက် လက်စစအုပ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘ညှီ စာသွားကျက်တော့’

ညီသည် မထီတရီ မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ပုံစံနှင့် ယွန်းအခန်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားသည်။

‘ခြံထိပ်ရောက်ကတည်းက ညှီအသံကြားတယ်။ ပြီးတော့ ဝုန်းခိုင်း
အသံတွေကြား၊ တစ်ခါ ပိုင်စိုးတို့အိမ်က မီးတွေဖွင့်ပြီး ကျွတ်စီ ကျွတ်စီနဲ့ အိမ်အပြန်
တကယ်အမောဆိုတယ် ကွယ်’

ယွန်း မေမေ့ကို သနားသွားသည်။

မေမေများ မနက် ခုနစ်နာရီအိမ်မှ ထွက်သွားလျှင် ယခုလို ည ကိုးနာရီ
အစောဆုံးပြန် ရောက်သည်။ ပွဲတော်ရက်တွေများဆို အနည်းဆုံး ဆယ်နာရီ၊
ဆယ့်တစ်နာရီ။

အိရုံ လိမ္မော်ရောင် လက်ပြတ်နှင့် လိမ္မော်နှင့် အညိုဖောက်ထားသော
ငှက်ရုပ်ဆင် ပါတိတ်သည် မေမေ၏ တစ်ရစ်ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်မှာ

ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် တောက်ပနေ သည်။ မေမေ့အသားက ခပ်လတ်လတ်ပေမယ့် သည်အရောင်က အသားဆောင်သဖြင့် အရှိ ထက်ပို၍ ဝင်းပသည်။ မေမေက ခေတ်မီအောင်၊ လုံခြုံအောင်၊ လိုက်ဖက်အောင် အဆင် အသွေး ရွေးချယ်တတ်လှပေသည်။

မေမေ့ ဆံပင်သည် ယွန်းထက်ပင် တိုချင်သေးသည်။ သို့တစေ ဆံပင်နဂိုလိပ်ခွေသော မေမေသည် ဝက်မှင်ဘီးနှင့် နောက်လှန်ပြီးသင်ကာ ဆံပင်တွေ နောက်မှာ စုသိမ်းပြီး ကလစ် တစ်ချောင်း၊ နှစ်ချောင်းညှပ်ရုံနှင့် ဆံထုံးလိုလို ပွပွဖောင်းဖောင်း ဖြစ်ပြီ။

အသားအရေကိုက နုညက်တာမို့ သနပ်ခါးကိုပဲ မှုန်နေအောင်၊ ဖုန်နေအောင် သ,ကာ တို့ဖတ်နှင့် စိတ်ပြေနပြေ ဖိနှိပ်တို့လိမ်းချယ်တတ်သည်။ မျက်ခုံးကို အနက်ရောင်ဆေးကူမြဲဖြစ် ကာ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ဆေးရောင်စုံ ရွေးချယ်ထည်လဲ သုံးတတ်လေသည်။

မနက်ခင်းကလို မကြော့မော့နိုင်ပဲ နွမ်းနွမ်းဖက်ဖက် ဖြစ်လာသော်လည်း မေမေ ကတော့ လှမြဲလှဆဲပါပဲ။

‘ညှီကို သည်းခံယွန်းရယ်၊ ဒီကောင်က လူကြမ်း ပါးစပ်ကြမ်းလို့ ခက်နေတာ။ အခုလဲ ညီမကို သူများရှိတ်တာ၊ ရစ်တာကို သူသဝန်ကြောင်လို့ပါ။ သမီးတို့ မေမေတို့ မိသားစုကမှ သူ့ကို နားမလည်ရင်၊ ခွင့်မလွှတ်ရင် သူပိုပြီးဆိုးသွား၊ တေသွားလိမ့်မယ်’

မေမေ့ ဖျောင်းဖျစကားကို ယွန်းလက်မခံချင်သော်လည်း ခွန်းတုံ့ ပြန်မနေတော့။

‘ဘာကျက်နေသလဲ’

‘သမိုင်း’

‘ကဲ.... ကျက် ကျက် ၊ မေမေ ထမင်း သွားစားဦးမယ်’

ယွန်းက စာအုပ်နှင့် မျက်နှာအပ်လိုက်သည်။

....ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းသည် စက်မှု အရင်းရှင်အဆင့်မှ

ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းသည် စက်မှု အရင်းရှင်အဆင့်မှ.....

မေမေသည် အိပ်ခန်းဝတွင် ရပ်ကာ ယွန်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

‘စာကို အဓိပ္ပာယ်မှတ်ပြီး ကျက်ပါလား ယွန်း၊ အဲဒီ လို ၏ ၊ သည် မလွဲ
အလွတ်ကျက်နေ တာ အချိန်ကုန် လူပန်းတယ်။ နောက်နောင် အတန်းကြီးလေ
စာများလေ၊ ယွန်း လိုက်မှီမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အချက်အလက်ကိုပဲ ကျက်လေ။
ဒီမေးခွန်းမှာ ယွန်းထည့်ဖြေရမှာ အချက် ဘယ်နှစ်ခုရှိတယ်၊ လိုရင်းက ဘာ၊ ဘာ
တော်ပြီပေါ့။ ဆယ်လုံး၊ ဆယ့်ငါးလုံး မှတ်ထားရုံပဲ’

ယွန်း မျက်နှာစူအောင့်သွားသည်။

‘စာကို စာအုပ်ထဲက မှတ်စုထဲက အတိုင်းကျက်မှ အမှတ်ရတာ မေမေရဲ့’

‘ဒက်ဖနေရှင်းတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တစ်အုပ်လုံး
အတိုင်းတော့ ကြက်တူ ရွေး ရွတ်သလို ရွက်မနေရပါဘူး။ ခုပုံက အလယ်က
ဖြတ်မေးရင် သမီးတို့ မရွတ်တတ်တော့ ဘူး။ အစက ပြန်ကောက်မှ၊ မေးခွန်းကလေး
လှည့်လိုက်ယင်လဲ ဘာဖြေရမှန်း မသိတော့ဘူး’

ယွန်း သုန်မှုန်စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘မွေ့ရာအောက်က ထဘီကို လျော်လိုက်ဦး ယွန်း၊ မနက်ဖြန် စနေ၊
ကျောင်းပိတ်တယ်၊ အဝတ်ညစ်တွေ စုထား၊ မရှုမလာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့
ဆယ့်တစ်နာရီထိုးရင် အိပ်နော်’

မေမေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ စာကို ပြန်ကျက်သည်။

ဘယ်လို အချက်အလက်တွေ မှတ်ရမှာလည်း။ ယွန်း နားမလည်။

ယွန်းတို့ ကျောင်းမှာ ရော၊ ကျူရှင်မှာပါ မှတ်စုသာ ပေးတာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေများ
ဆရာစာအုပ်မှ နှုတ်တိုက်ခေါ် ပေးသမျှ လက်အံသေအောင် ကူးလိုက်ရတယ်။
ပြီးတော့လည်း ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲကအတိုင်း ဘာမှ မလွဲပါဘူး။

အိုး ကိုးတန်းက ကျောင်းစစ်ပဲ၊ ကျောင်းက သင်ရုံနှင့် နားမလည်သော
သချာ်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာတွေ၊ ဘောဂ၊ ရူပ၊ ဓာတုတွေသာ ကျူရှင်ယူ
ကျက်မှတ်တွက်ချက်ရတာ ။ ကျန်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်တွေ ကျောင်းက သင်သလို
အလွတ်ကျက်ပြီး ဖြေရုံပဲ။ ယွန်း သည်လိုနှင့်ပဲ ပထမချည်း စွဲလာခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ယွန်းသည် သူမကိုယ် သူမ မာန်တက်ဝင့်ထည်စွာပင် စာကို
ဆက်လက်ရွတ်နေ လေ၏ ။

အရင်းရှင် နိုင်ငံကြီးများ....

အရင်းရှင်နိုင်ငံကြီးများ အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်မှုသည်
အချင်းချင်းပြိုင်ဆိုင်မှုသည် ၂၀ ရာစု ဆန်းချိန်တွင် အပြင်းအထန်
အမြင့်မားဆုံးအဆင့်သို့ရောက်သည်။

ယွန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ အပြင်းထန် အမြင့်မားဆုံး ဆိုမှ မှန်မှာပေါ့။
စာစီတဲ့လူတွေက ‘အ’ တစ်လုံး ပိုထည့်ထားတာကိုး။ အပြန်းအထန်တဲ့။

သို့တစေ ယွန်း စာပြန်ဖတ်တော့

အပြင်းအထန် အမြင့်မားဆုံး အဆင့်သို့ ရောက်သည်။

စာအုပ်ကြီး အတိုင်းပဲ။

ယွန်း မပြင်မကွန့်၊ အထွန့်မတက်ဝံ့ပေ။

ဒေါ်အေးစိမ်းနုသည် ယွန်း၏ အခန်းတံခါးကို အသာအယာ ဆွဲစေ့ပေးကာ အောက်ထပ် သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ လှေကားမှာ မတ်မတ်စိုက်စိုက်မို့ သတိထားပြီး ဆင်းခဲ့ရသည်။

အောက်ထပ်တွင် စတိုခန်းနှင့်ကိုကို၊ ညီညီ အိပ်ခန်းတို့ တွဲထားသည်။

လှေကားတည့်တည့် စင်္ကြံမှတဆင့် စိမ်းနု ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ကိုကိုသည် ထမင်းစားနေနှင့်သည်မှာ ပန်းကန်တဝက်ကျိုးနေပြီး နေရာမှထကာ လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးမှ ထမင်းကို ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ခူးခပ်ထည့်ပေး သည်။

‘စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီလား မေမေ’

ကိုကိုသည် သူတို့ဖခင်နှင့်တူညီစွာ အသားညိုညို အရပ်ပျပ်ပျပ် သေးသေးညှက်ညှက် ရယ်။ ဆံပင်ကတော့ နက်မှောင်သန်စွမ်းသည်။ မျက်ခုံးကြီးတွေလည်း ထူထဲသည်။ ထိုမှအပ ခြုံငုံဆိုရလျှင် ကိုကိုသည် ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာပေ။

သို့သော် သားကြီးသည် သူတို့ဖခင်နည်းတူ စိတ်ရှည်အေးဆေးသည်။ ယွန်းလို မထက်မြက်သော်လည်း၊ ညီလို မသွက်လက်သော်လည်း သူ၏ လေးနက်တည်ငြိမ်မှုသည် သူ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေပါပဲ။

‘အဝတ်လဲဦးမလား မေမေ’

‘ထမင်းစားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်’

‘ဝင်သလောက် စားလိုက်ပါ မေမေရ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ခေါင်းထဲ မထားနဲ့၊ ကိုကို မေခလာ တစ်ခွေသွင်းလာတယ်။ စားပြီးရင် နားထောင်ကြရအောင်’

စိမ်းအေးနုသည် လက်ဆေးခွက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို
ကာဘော်လိပ်ဆပ်ပြာနှင့် လက် ကောက်ဝတ်ထိရောက်အောင် ဆေးကြောသည်။
ဆေးခန်းမှာလည်း ဆေးခွဲပြီးပြီ။ အိမ်ရောက် တော့ ထပ်ဆေးရပြန်လေသည်။
ဆရာဝန်တွေနှင့် နေ့တူဝ ဆက်ဆံနေရတာ မို့ သူတို့စရိုက် အထာတွေလည်း
ကူးစက်နေပေပြီ။

‘မန်းကီးနှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်တာများ အဆန်းမှ မဟုတ်တာပဲ မေမေ၊
ကိုကိုတော့ အသာ ကြည့်နေလိုက်တာပဲ။ ညီ လက်ပါလာမှပဲ ဝင်ဖျဉ်တော့တယ်။
ပါးစပ်သေနတ်တော့ ဘယ် လောက်ပစ်ပစ် သူရူးလို့ပြောတာပဲ
အောက်မေ့တော့တယ်’

စိမ်းအေးနုသည် ကိုကို လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ် တင်နွေးပေးထားသော
ဘူးသီးဟင်းခါးပူပူကို တစ်စွန်းခပ်လိုက်သည်။

သားကြီး ကိုကိုက အရင်စားပြီးသွားသည်။ သို့သော်လည်း
စိမ်းနုထမင်းစားနေစဉ် မတ်ခွက်နှင့် ရေနွေးကြမ်း ဖောက်ပေးသေးသည်။

‘သား စာသွားကျက်တော့လေ’

ခွင့်ပြုချက်ရတော့မှ ကိုကို ထမင်းစားခန်းမှ ခွာသည်။

ကိုကိုသည် အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိနေပြီ။ သူသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက
အရိုးအဆစ် သေးသဖြင့် သူ့ထက် တစ်နှစ်သာငယ်သော ညီညွှီထက်
အပုံကြီးသေးညက်သည်။

ကျန်းမာရေးအခြေခံချို့တဲ့လျှင် သူ့ဖခင်လို ဝေဒနာမျိုးဝင်လာနိုင်မလား
ကြောင့်ကြကာ မနှစ်ကတော့ ကိုကိုကို သွေးသလိပ်စစ်၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်သည်အထိ
စစ်ဆေးကြည့်မိဖူးသည်။ ဆရာဝန်တွေက ပင်ကိုယ်သေးကွေးတာပါ။
ကျန်းမာရေးမကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထောက်ခံချက်တွေ ပေးသော်လည်း
စိမ်းနုသည် ကိုကိုကို သည်ထက်ပိုပြီး အသားပြည့် ထွားကျိုင်းလာစေချင်လှသည်။

ကိုကိုက တက္ကသိုလ်မှာ သတ္တဗေဒ တတိယနှစ်ရောက်နေပြီ။ သူသည် စာအုပ်ကြားမှာ ပဲ နေတတ်သူ။ သီချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေကို မက်မောစွဲလမ်းတတ်သူ။

ညနေကျောင်းဆင်းလျှင် သူဆေးခန်းသို့ တန်းဝင်လာသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ မနက်ကတည်းက စိမ်းနုနှင့် အတူတပါတည်းလိုက်ပါလာတတ်လေသည်။ ဆေးခန်းလိုက် မလာနိုင်လွန်းလျှင် ညညတိုင်း စိမ်းနုပြန်အလာကို လမ်းထိပ်ကားဂိတ်မှ စောင့်ကြိုဖို့ ဘယ် လောက်မိုးရွာရွာ၊ ဆောင်းအေးအေး ကိုကို ဝတ္တရားမပျက်။ စာမေးပွဲရက်မှာပင်လျှင် အညောင်း အညာပြေ မျက်စိအနားပေးဟု သူကားဂိတ်ရောက်နေမြဲ။

အမေအပေါ် ငဲ့ညှာတတ်တာကလွဲပြီး တခြားအကြောင်းကိစ္စတွေမှာတော့ သူလျစ်လျူ ရှုနိုင်သည်။ နေစိမ့်သည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ၊ သူ့ညီနှင့်ညီမ သတ်ပုတ်ရန်ဖြစ်နေတာကို သူနှင့်မသက်ဆိုင်သည့် အလား စိမ်းနုအပြေးအလွှားသွားရောက်ဖြန်ဖြေနေခိုက် သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစား မပျက်နေနိုင်လေသည်။

စိမ်းနုသည် ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကိုပင် စား၍ မကုန်ပေ။ လူမောစိတ်မောမို့ အစား အသောက်တွေသည် လျှာမှာအရသာ မပေးစွမ်းနိုင်တော့။ များများလည်း စား၍ မဖြစ်ပေ။ အစာမကြေပဲ အိပ်မက်တွေ ကပေါက်ချိ ကပေါက်ချာ မြင်မက်မှာစိုးရပေသေး၏ ။

ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကျန်ကို ထမင်းအိုးထဲမှ နည်းနည်းထပ်ဖြည့်ကာ ဝက်သားနီချက် တစ်တုံးကို သေးသေးဖဲ့ရွဲ့သည်။ အနှစ်တစ်ခွန်းခပ်၍ ဆမ်းကာ ထမင်းနှင့်ရောကာ နယ်ဖပ်ပြီး နောက် ဟင်းခါးကိုလည်း ခွက်တစ်ဝက်သာ ကျန်တာမို့ မနက်အတွက် မသိမ်းတော့ပြီဟု လောင်းထည့်သည်။

ကားဂိုဒေါင်ထောင့်မှာထားသော ခွေးပန်ကန်တွင် စားကြွင်းကို ထည့်ပြီးမှ တံခါးဖွင့်ကာ ‘ချာလီ....ချာလီ’ဟု လှမ်းခေါ်သည်။

ချာလီသည် စိမ်းနုတို့ ပြန်လာစဉ် ကြိုဆိုသည့်နည်းတူ ယခုလည်း
အမှောင်ရိပ်မှ အမြီး တနန့်နန့် ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့အရောင်က နက်မှောင်သည်။
အမွေးအမျှင်တွေမှာ တယ်ရီယာစပ်မို့ စုတ်ဖွားဖွား။ သူ့အကျင့်သည်
ဟိန်းဟောက်ခြင်း မရှိလှဘဲ အလစ်မှာ အနောက်မှ ဖမ်းခဲတတ်လေရကား ခြံဝတွင်
‘ခွေးကိုက်တတ်သည်’ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားရလေ သည်။

စိမ်းနုသည် ထမင်းနှင့်ဟင်းပန်းကန်တွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ
ထည့်သိမ်းလိုက်သည်။ အိုဘိုဒင်း ရေခဲသေတ္တာသည် ဟောင်းနွမ်းလှပြီ။ ကလေးတွေ
အဖေဘက်မှ အဘိုးအဘွား လက်ထက်ကတည်းက ပစ္စည်းဟောင်းပေကိုး။

ထဘီတိုတို ပြင်ဝတ်ကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး
အိုးခွက်အပေအကျံတွေကို ဆေးကြောသည်။ ဆယ်နာရီထိုးမှာပင်
စိမ်းနုမီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့နိုင်သည်။

တစ်အိမ်လုံး မီးတွေမှိတ်ခဲ့သည်။ သားတွေအခန်းနှင့် ယွန်းအခန်းသာ
မီးလင်းနေရစ် တော့၏ ။

အိမ်နောက်ဖေး မီးကို လသာရက်မို့ မထွန်းပေ။
အိမ်ဘေးပတ်လည်မီးများကို အရေး အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိလျှင်
လွယ်လင့်တကူထွန်းညှိနိုင်ရန် စိမ်းနု၏ အိပ်ခန်းမှာပဲ ခလုတ် တွေ ထားရှိလေ၏ ။

အိပ်ခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဝတ်ဗီရိုပေါ်ရှိ ဓာတ်ခဲနှစ်သုံးလုံး
ရေဒီယိုပေါက်စကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အင်္ဂလိပ်တေးသွား ညင်းညင်းပျောင်းပျောင်း
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အကျ...ကို ချွတ်ကာ ချိတ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ထဘီရင်ရှားကာ
ဘရာစီယာကို ချွတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ထဘီကို တပတ်ရစ် ထဘီဟောင်းနှင့်
လှဲလှယ်ကာ အဝတ်တန်းမှာ လွှားထားလိုက်လေ၏ ။

အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက် ရေချိုးခန်းတွင် မျက်နှာကိုယ်လက် သန့်စင်သည်။

ပဲစ်ဆပ်ပြာရနံ့ သည် စိမ်းနု၏ နောက်ကျိနွမ်းနယ်သော စိတ်နှင့်ခန္ဓာကို
လန်းဆန်းလာစေပေသည်။

မျက်နှာကို ရေစင်စင်သုတ်ကာ သနပ်ခါးရည်ကျဲသွေးပြီး
လိမ်းကျံရသည်။ တစ်နေ့လုံး လိမ်းခြယ်ထားသမျှ ညအိပ်ရာဝင်တော့
သနပ်ခါးနှင့်အသား အေးစေမှပါပဲ။

ညဝတ်အကျ..ပိတ်သား ပျော့ပျော့ကို အခုအခံမပါဘဲ
ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင်တော့ စိမ်းနု အိပ်ရာဝင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပေပြီ။

ရေဒီယိုကို ယူကာ အိပ်ခန်းမီးကို ပိတ်ပြီး ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်အား
မီးလုံးစိမ်းကလေး ထွန်းညှိလိုက်သည်။

ရေဒီယိုမှ တေးသံသည် စိမ်းနုကို နားဝင်ချို့အေးစေသော်လည်း
အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ မရောက်စေနိုင်သေး။

စိမ်းနု၏ ရင်ကို သောကပူပန်မှုတွေသည် တအံ့နွေးနွေး တလှိုက်ဆူဆူ
မွှေနှောက်ကာ နေသည်။

အင်း..... ဆရာဝန် ပြဿနာ။

သုံးနှစ်တာ အေးချမ်းနေရာမှ ဆရာဝန်ပြဿနာသည် တချီတမောင်း
ပြန်လှည့်လာ လေပြီ။

ဒေါက်တာ စန္ဒာကြည် နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တော့မတဲ့။

ဒေါက်တာ စန္ဒာကြည်ရောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း စိမ်းနုဆေးခန်းတွင်
လူနာ နှစ်ဆ တိုးတက် များပြားလာခဲ့သည်။

ဆေးဆိုင်ပါ တွဲဖက်ဖွင့်လှစ်ရင်း စိမ်းနု၏ စီးပွားရေး
ဦးမော့လာခဲ့သည်လေ။

သားကြီးဘွဲ့ရသွားပြီးလျှင်တော့ စိမ်းနု ယခုထက်

အသက်ရှူချောင်သွားနိုင်မည်။ သားကြီးသည် သူတို့အဖေနှယ် စီးပွားရေးမှာ နံနံအေးအေးမို့ အားမကိုးရဘူးထား၊ တစ်ယောက်တာဝန်လျှော့သွားလျှင် မုဆိုးမစိမ်းနု ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ပုခုံးပေါ့သွားမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ကိုကိုကို သူ့အဖေနည်းတူ အရာရှိတစ်ဦးသာ ဖြစ်စေချင်သည် လေ။ နေ့စဉ် ပေါက်ဈေးစနည်းနာကာ လူကြီးမှန်သမျှ မျက်နှာချိုသွေးနေရသော အလုပ်မျိုးကို တော့ ဆက်မလုပ်စေချင်။

သားလတ်ညီက ဆယ်တန်း၊ ယွန်းက ကိုးတန်း၊ အပြိုင်အဆိုင်၊ အပြိုင်းအရိုင်း တက္ကသိုလ် ရောက်လာဦးမှာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေဆဲ.....

စိမ်းနုသည် ဖက်လုံးကို မှီတွယ်ရင်း သက်ပြင်းချမိလေသည်။

လူနာဆိုတာက အင်မတန် ဆရာဝန်စွဲရှိတာ။ ဒေါ်စန္ဒာကြည် မရှိပြီဆိုလျှင်ပဲ အစုအစည်း ကွဲကွာကာ တစ်ယောက်တစ်နေရာ ကောင်းနိုးရာရာ အားကိုး အားထားရှာဖွေရင်း ပျံ့နှံ့သွားကြတော့မည်။

‘စန္ဒာလည်း ဝိုင်းပြီး လူစားရှာပေးမှာပါ မမစိမ်းရယ်၊ လုပ်သင်ရင့်ပြီးသား အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသားထဲကတော့ ရှာကြည်ရမှာပေါ့။ မရတဲ့အဆုံး ဆမ ရပြီးစ ဆရာဝန်ပေါက်စတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ အဆက်မပြတ်သွားအောင် ကျွန်မ ကူညီမှာပေါ့’

ဒေါ်စန္ဒာကြည် အားပေးသော်လည်း စိမ်းနုကတော့ စိတ်ညစ်ညူးမိသည်သာ။

စိမ်းနု စိတ်ညစ်ရတာ တွေ၊ ဦးနှောက်ခြောက်ရတာ တွေကို စိမ်းနုရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်း ထားရတာ မို့ ပိုပြီး ပင်ပန်းသည်။

ကလေးတွေကို ပြောမပြချင်ပေ။ ညီနှင့်ယွန်းကား ပြောလည်း ကြားရုံ ကြားကာ စကား အဓိပ္ပာယ် ကောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ ကိုကိုကျတော့လည်း နားလည်သည့်တိုင် သူ မကူညီနိုင် တာမို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာပဲ

အဖတ်တင်ပေမည်။ သူ့ဘာသာ နေတတ်သလို အေးအေး ဆေးဆေးသာ
နေပါစေတော့။

ရေဒီယိုမှ တစ်နေရာမှာတော့ ပြန်လည်ဆုံးဆည်းကြမယ်
အချစ်ရယ်ဆိုသော တေးသွားသည် တငြိမ်ငြိမ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ရုတ်တရက် ပစ္စက္ခပြဿနာတွေကို မေ့ပျောက်သွားလေသည်။

မောင်ရေးပေးခဲ့ဖူးသော အနှီသီချင်းစာသားကလေးသည်
တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေဦးမှာပဲ သတိရမိသည်။

ကြည်နူး ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသော ပျို့ရွယ်စဉ် တဒင်္ဂကလေးမှာပေါ့။

စိမ်းနုရဲ့ အလှပဆုံး ထိုအချိန်လေးတွေဟာ ခွဲခွာခြင်းနဲ့သာ
အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်နော်။

စိမ်းနုဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်မှာလည်း။ ကံကြမ္မာကိုတောင်မှ
ယိုးမယ်မဖွဲ့သာခဲ့ပါလား။

စိမ်းနုကိုယ်က စိမ်းနုရွေးချယ်ခဲ့သော လမ်းမှာ အသဲမာစွာ
လျှောက်လှမ်းဖြစ်ခဲ့တာကို ဘာများ ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာနေစရာ အကြောင်း
ရှိမှာလည်းကွယ်။

မောင်.....

စိမ်းနုရဲ့ မောင်....

မောင် အခုဘယ်မှာလဲ.....

အတိတ်ခရီးကန္တာ

အခန်း(၂)

စိမ်းနုအေးသည် မေမေနှင့်မမဖြူဖွေးတို့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေ နေရာထားသိုနေရာမှ မဝင်ဆံ့ပဲ ငေါင်စင်းစင်း။ ဟိုရပ်သည်ရပ်နှင့် လူပိုသက်သက် ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ မူးဝေ အော့အန်လာလိုက်သည်မှာလည်း ညနေသာ စောင်းရော ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ခေါင်းထဲချာချာလည်ကာ တကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေတုန်း ရှိသေး၏ ။

‘စိမ်းနုကလည်း အန်ချင်တာများ ခဏအောင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြား ခရီးသည် တွေ ကြည်နေကြတာ ရှက်စရာကြီး’

မမက ပြောပြန်ပြီတစ်ခါ။ ခဏခဏ မြည်တွန်နေတော့ စိမ်းနုစိတ်တိုလာသည်။ မမကိုတိတ်တခိုး မျက်စောင်းချိတ်မိသည်။

မမက မမြင်။ စိမ်းနုနှင့်သူမ အိပ်စက်ဖို့ဓမ္မေယာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးနှင့် အခင်းအစွပ် တွေကို ဆေးအစိမ်းရောင်သုတ်ထားသော သေတ္တာတွေထဲမှ သော့ဖွင့်ထုတ်ယူနေသည်။

မေမေကတော့ ‘သူက မူးတတ်တာကိုး ဖြူဖွေးရယ်’ဟု မမကိုဖြောင်းဖြ နှစ်သိမ့်နေ သည်။

မေမေသည်လည်း သူမနှင့် ဖေဖေအတွက် ယူထားသော ခေါင်းရင်းခန်း၌ ဗီရို၊ မှန်ခုံ၊ ကုတင်စသည်တို့ကို နေရာချပြီးသည်နောက် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေရလေသည်။

အိပ်ခန်းနှစ်ခုကြားရှိ နရံသည် အထက်ပိုင်း နှစ်ပေလောက် လွတ်နေသောကြောင့် တစ်ယောက်အသံ တစ်ယောက်

ကောင်းကောင်းကြားရလေသည်။ မေမေနှင့် မမသည် စကား အပြန်အလှန် ပြောဆိုကာ တိုင်ပင်လုပ်ကိုင်နေကြလေ၏ ။

စိမ်းနုသည် မမဖြူဖွေးနှင့် အသက်ဆယ်နှစ်တိတိကွာသည်။ ပထမတန်းမျှသာ ရောက် သေးသော စိမ်းနုနှင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသူမမ၏ အသုံးဝင်အရေးပါပုံက ဆီနှင့်ရေပါပဲ။

‘စိမ်းနု ဧည့်ခန်းထဲ သွားထိုင်နေချေဟယ်။ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့အလုပ် မတွင်ဘူး၊’

မမက နှင်သဖြင့် အိမ်တန်းလျား ရှည်အတိုင်း တဖက်ရှိ ဧည့်ခန်းဘက်ရောက်ခဲ့သည်။

ဌာနမှ ပေးထားသော ကြိမ်ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်နေရမှာ စိမ်းနုပျင်း သည်။

သုံးထပ်သားလိုက်ကာ ခြားထားသော ထမင်းစားခန်းဘက် ကူးခဲ့ပြန်သည်။

‘စိမ်းနု ထမင်းဆာနေပြီလား။ ခဏနေ ကျက်တော့မှာနော်။ တွား..... အိမ် အပြင် တစ်ပတ်ထွက်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ရေကန်ကြီး သိပ်လှတာပဲ။ ဝေးဝေးတော့ မတွားနဲ့သိလား။ အီလန်း လှမ်းခေါ်ယင် ကြားတဲ့နေရာမှာနေ’

မေမေ့ အဖော်သဟဲ အီလန်း၏ ဝဲတဲတဲညွှန်ကြားချက်သည် မီးဖိုချောင်မှ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

မီးဖိုချောင်မှာ တိုက်တန်းလျား နောက်ကွယ်တွင် သွပ်ပြားကာရံထားသော အဆောင် သီးသန့်အနေနှင့် တည်ရှိလေသည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် သွပ်နံရံပိုင်းခြားထားသည်။

အိမ်သာကလည်း ရေချိုးခန်း၊ မီးဖိုချောင် အနောက်ဘက် အတော်

အလှမ်းဝေးဝေးမှာ သွပ်မိုးသွပ်ကာနှင့် အခိုင်အမာပါပဲ။

စိမ်းနုသည် လက်သည်းကိုက်ရင်း နှစ်ခန်းတွဲတိုက်တန်းလျားရှည်ကို
ငေးကြည့် လေ့လာနေသည်။

တစ်ဖက်အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ နေကြပါလိမ့်။ ဆူဆူညံညံဆော့ကစားသံ၊
ရန်ဖြစ်သံ တွေ တစ်ချက်ချက် ကြားရသဖြင့် ကလေးတွေအများကြီးရှိမှာပဲဟု
မှန်းဆနိုင်သည်။

ထိုအခန်းမှ အန်တီက မေမေ့ကိုလာနှုတ်ဆက်တော့
နို့စို့ကလေးတစ်ယောက် ချီပွေ့ ထားတာ စိမ်းနု မူးတူးတူး
ရိပ်တိတ်တိတ်ခွေခေါက်လဲလျောင်းယင်း လှမ်းမြင်လိုက်သေးသည်။

‘စိမ်းနု လက်တဲမကိုက်နဲ့လေ’ ဟု အီလန်းက လှမ်းအော်လေသည်။

စိမ်းနုသည် တွန့်လိပ်တိုဝင်သော မညီမညာလက်သည်းကို
ကြည့်ကာလက်ကို နောက်ပစ် တိုးပွက်လိုက်သည်။

စိမ်းနုသည် မမဖြူဖွေးနောက်ကွယ်ရောက်ပြန်တော့လည်း အီလန်းက
ဆုံးမချုပ်ချယ် နေပြန်တာမို့ နေစရာနေရာ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြံစည်သည်။

ရေကန်ပြာလဲ့လဲ့သည် စိမ်းနုကို ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုနေလေသည်။ စိမ်းနုမှာ
လူမှန်းသိစ ကတည်းက ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း ကုန်းမြင့်မှာသာ ကြီးပြင်းလာရတာ မို့
သည်လိုရေကန် မမြင်စဖူး။

ဖေဖေသည် စိမ်းနုတို့ကို ထားရစ်ကာ ပြောင်းမိန့်ကျပြီး
ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ကားနှင့် ရွှေ့နှင့်ရသည်။

စိမ်းနုတို့က မူလနေထိုင်သူတွေ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး
အားလပ်သွားပြီဆိုတော့မှ လိုက်လာရသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ကားလမ်းမှသယ်ယူကာ
စိမ်းနုတို့ကတော့ လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်လာရလေသည်။

စိမ်းနုတို့ ရောက်လာချိန်တွင် ဖေဖေသည် တာဝန်အရ ခရီးထွက်နှင့်ပြီ။
ဖေဖေနှင့်ခွဲခွာ နေကြမို့ အဆန်းတကြယ်တော့ မဟုတ်တော့ပေ။

စိမ်းနုသည် တစ်ဖက်ကမ်းမှ တိုက်အိမ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။
နေလုံးနီကြီး သည် တိုက်ကလေးတွေ နောက်ကွယ်သို့ ခြုံဝင်တော့မည်။ မေးတင်
နုတ်ဆက်နေပြီ။ နေမင်းနီ ကို ငေးယင်း ရေကန်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ခဲ့သည်။

တိုးငွေလာသော လေပြည်ကြောင့် အမူးအနောက်ပြေပျောက်စပြုသည်။
ပိတ်ဖြူ အတွင်းခံ သင်းတိုင်းကလေး တစ်ထပ်တည်းဝတ်ထားတာမို့
အေးစိမ့်စိမ့်နေတာကိုကလည်း အနေရလန်းဆန်း သက်သာစေလေသည်။

‘ဥဩ....ဥဩ’

ပင်စည်ဖြောင့်စင်းမြင့်မားသော အရွက်သေးသေး အခက်လေးတွေနှင့်
သစ်ပင်ထက်မှ ဥဩအော်သံကြားရသဖြင့် စိမ်းနုလည်တမော့မော့ ရှာဖွေသည်။

သည်အပင်မျိုးတွေကို လေယာဉ်ကွင်းမှအလာလမ်းတလျှောက်မှာ
အများကြီးတွေ့ခဲ့ သည်။ ထနောင်းပင်တဲ။ တမာပင်ဆိုတာကလည်း
စိမ်းနုခွဲခြားသိသည်။ အရွက်တွေသည် အခက်ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်သော်လည်း
ထနောင်းရွက်လိုမငယ်။ ပြီးတော့ သေးရှည်ရှည် ကလေးတွေ။

ထန်းပင်ဆိုတာကလည်း စိမ်းမြမြင့်ဖူးပြီ။

စိမ်းနုတို့ နေအိမ်သစ်၏ ရှေ့မှာ တောင်မှာ ထန်းပင်နှစ်ပင်
ကြက်ခြေလိမ်ယှက်ကာ ထန်းသီးတွေ တဖြုတ်တခဲကြီး သီးနေသေးသည်။
ထန်းသီးနုနုဖပ်ဖပ်တွေ စားလို့ကောင်းသလို ထန်းရည်ချိုသည် အရသာရှိလှသတဲ့။
ဖေဖေကတော့ ထန်းရည်ခါးမှ ကြိုက်တာပါတဲ့။ ဖေဖေ ဟာ
ကြက်ဟင်းခါးသီးချက်လျှင် ခါးသည်ဟု မနှစ်သက်သောကြောင့် မေမေက
ဖေဖေမရှိမှ ချက်စားရသည်။ ထန်းရည်ခါးတော့ ဖေဖေဘာကြောင့် ကြိုက်သလဲ
မေးကြည့်ရာ မေမေ ရယ်လေသည်။

စိမ်းနုသည် ဥဩသံထပ်မကြားတော့သဖြင့် မျက်လုံးတွေသည်
ထနောင်းပင်ရင်းရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေဆီ နေရာရွှေ့သွားသည်။

အသီးကလေးတွေက အစိမ်းနု ဖျော့ဖျော့လွင်လွင်
ဖောင်းရွရွကလေးတွေ။ အဲ အသီး မဟုတ်ဘူး။ အသီးစိမ်း ရင့်ရင့်ကလေးတွေက
ဖောင်းရွရွကလေးတွေရဲ့ အညှာမှာ ကပ်နေတာ လှလိုက်တာနော်။ ချစ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ။

ဖောင်းကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ စိမ်းနု၏
တိုတိုကစ်ကစ်ညှာလက်မောင်းကလေး စပ်ရှိန်း သွားသည်။

စိမ်းနု အံ့ဩလန့်ဖျပ်ကာ လက်မောင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ဆဲ။

‘အမ်း.... ဟမ်း..... ဟမ်း.....ဟမ်း.....’

ချုံနွယ်တောအကွယ်မှ မာန်ဖီသံကြောင့် စိမ်းနု
တုန်လှုပ်လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ကြောက်အား၊ လန့်အား ပြန်လှည့် အပြေးတွင် ခြေခေါက်ကာ ခွေကနဲ
ချော်လဲလေ၏ ။

စိမ်းနု လူးလဲထဖို့ ကြိုးစားဆဲ တစ်စုံတစ်ရာသည် စိမ်းနု နံဘေးသို့
ဖုတ်ကနဲ လေးလေး ပင်ပင် ပြုတ်ကျလာသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်ကာ စိမ်းနုကို
ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲ့တော့မှာပဲ ဟု မြေဝယ်ပျပ်ဝပ်လျက် အသက်အောင့်ကာ
မျက်လုံးစုံမှိတ်မိတော့၏ ။

‘နာသွားလား ဟင်’

ကလေးသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတာမို့ စိမ်းနုမရဲတရဲမျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

စိမ်းနုအရွယ် ဖြူဝင်းဝင်း ပိန်ရှည်ရှည် ချာတိတ်ကလေး။

ဆံပင်နီကြောင်ကြောင် ရှည်ဖားဖား၊ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေတာမို့ ပိုးစားထားသော သွားငုတ်တိုလေးတွေ အစီအရီပေါ်နေ လေသည်။ ရှုပ်အကျအဖြူလက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီအနီရောင် ပခုံးကြိုးသိုင်းနှင့်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တစ်ထွာသာသာခန့်ရှိသည့် ဝါးလုံးစိမ်းကလေးကို မြင်လျှင် စောစောက စိမ်းနုလက်ကို ထိမှန်နာကျင်စေသော လက်နက်ပဲဟု အတပ်သိကာ ဒေါသ ထောင်းကနဲထွက်မိသည်။

ဘာမပြော ညာမပြော သဲတစ်ဆုပ်ကျုံးကာ ချာတိတ်ကလေး မျက်နှာဆီ ပက်ထည့် လိုက်မိတော့၏ ။

ချာတိတ်ကလေးသည် မျက်နှာကို လက်နှင့်ကာယင်း နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်သည်။ သို့တစ်စေ သဲမှုန်အချို့တော့ သူ့မျက်လုံးထဲ ဝင်သွားတော့တာပေါ့။

စိမ်းနုသည် မြေပေါ်မှ လူးလဲ ထကာ ကောင်လေးက ဘယ်လိုတုန့်ပြန် တိုက်ခိုက်လာ ဦးမလဲ၊ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ကောင်ကလေးသည် မျက်လုံးများကို ကာကွယ်ထားသော လက်ကို ဖယ်ရှားကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်။

သူ မမြင်မစမ်းနှင့် ကန်စပ်ကို ဆင်းသွားသောအခါတော့ စိမ်းနု ဒေါသပြေလျော့ကာ ငေးငေးကလေး ရပ်ကြည့်နေမိလေသည်။

ကမ်းစပ်သည် ပြေပြေလျော့လျော့မို့ ရေထဲ လိမ့်ကျမှာ နစ်မြုပ်မှာ မပူရ။

သူသည် ရေထဲသို့ ခြေမျက်စိ မြုပ်အောင် ဆင်းသွားကာ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်နှင့် ရေကို ခပ်ယူပြီး မျက်လုံးကိုပက် မျက်နှာသစ်သည်။

ချာတိတ်ကလေး ခါးဆန့်ကာ စိမ်းနုဘက် လှည့်ရပ်လိုက်ချိန်တွင်

မှောင်ရီဖျိုးဖျမှာပင် သိသိသာသာ နီရဲနေသော သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး စိမ်းနု
သနား အားနာမိတော့၏။

‘နင်တို့ ကျိုင်းတုံကနေ ပြောင်းလာကြတာဆို’

ရန်စကား ကင်းမဲ့သော ချာတိတ်၏ မေးခွန်းအဆုံးတွင်
စိမ်းနုခေါင်းညိတ် အဖြေပေးရ တော့သည်။

‘လေယာဉ်ပျံနဲ့ လာရတယ်လို့ ငါ့အမေက ပြောပြတယ်။ ငါ တစ်ခါမှ
မစီးဖူးဘူး။ သိပ်ပျော်မှာပဲနော်’

တစ်လမ်းလုံး အော့အန်လာရတာ ကို သတိရကာ မူးချင်ချင်ပင်
ပြန်ဖြစ်လာသည်။

‘နင်တို့ ရောက်လာတုန်းက ငါ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်နေတာ၊ နင်
မတွေ့ဘူးလား’

ဘယ်တွေ့နိုင်မှာလဲ။ စိမ်းနု ခေါင်းပင် မထူနိုင်ခဲ့။ မျက်လုံးတွေလည်း
ပြာဝေနေခဲ့တာ။

‘ခုလဲ နင် ကန်စပ်ထွက်သွားတာ မြင်လို့ ငါ လိုက်လာတာ’

‘နင်က ငါတို့နဲ့ တွဲလျက် အိမ်ကလား’

‘အေး.....’

‘နင် အမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘နေဘွား’

‘ဟမ်.... ဘယ်လို နာမည်ကြီးလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမင်းကြီးကနေ ပေါက်ဖွားလာတာ၊ ဘယ်လောက်
ကောင်းသလဲ’

စိမ်းအေးနုက ဟက်ကနဲ လှောင်ရယ် ရယ်သည်။

‘သိပြီ၊ သိပြီ နင်က နေနတ်သားနဲ့ နဂါးမနဲ့ရပြီး ဥထားခဲ့တဲ့ ဥလေးလုံးထဲက တစ်လုံး ကနေ ပေါက်လာတာ’

နေဘွား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သဘောကျ ရမလား၊ ကန့်ကွက်ရမလား၊ စိတ်ဒွိဟ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ သူ ဘာမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပုံမရ။

‘နင် ကျောင်းနေပြီလား’

‘တစ်တန်း၊ နင်ကော’

နေဘွားက အတန်ကြာ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ‘ကေဂျီလေ’ဟု ဖြေသည်။

‘ဟင် ငါ့ထက်တောင် အရပ်ရှည်သေးတယ်၊ နင့်အသက် ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီလား’

နေဘွားက ‘ငါက ကေဂျီစီရယ်၊ ဘီရယ်၊ အေရယ် သုံးနှစ်တောင် နေရတာ ကိုး၊ ငါ သုံးနှစ်ကတည်းက နေတာ’ဟု ဝေလည်လည် ဖြေသည်။

စိမ်းအေးနုကတော့ အေဘီအမ်ကျောင်းမှာပဲ နေခဲ့လေတော့ ငါးနှစ်ပြည့်တာနှင့် သူငယ်တန်း တစ်နှစ်ပဲ နေရတာ ၊ သည်နှစ် တစ်တန်းရောက်နေပြီ။

‘နင်က မယ်သီလရင် ကျောင်းမှာနေတာလား’

‘ကွန်ဗင့် မဟုတ်ဘူးလား။ ဒိုင်အိုစီစင်’

‘အဲဒါ ဘာလဲ’

‘ယောကျ်ားလေး ကျောင်း၊ Father ရှိတယ်၊ Brother ရှိတယ်၊ မယ်သီလရင် မရှိဘူး’

‘ဘာလဲ ဟင်၊ ဖာသာဆိုတာ’

‘ဟားဟား၊ ဖာသာမဟုတ်ဘူး၊ ပီအောင်ဆို Father ဆိုတာ
ဘုန်းတော်ကြီးပေါ့ဟ’

စိမ်းနုသည် နေဘွား၏ ပြောင်ကြွားကြွား မျက်နှာကို မခံချိစွာ
ခပ်စောင်စောင် ကြည့်မိ သေးသော်လည်း နီစပ်ဆဲ သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့်
ခွင့်လွတ်မာန်လျှော့ရလေသည်။

စိမ်းနုကို ကျောင်းထားမည့် အချိန်တုန်းက ဖေဖေနှင့် မေမေ
ငြင်းခုံကြသေးတာ သတိ ရမိသည်။ အကြောင်းရင်း သေချာမသိသော်လည်း
မေမေက စိမ်းနုအင်္ဂလိပ်စာညံ့မှာ ပူပန် သည်။ ဖေဖေကတော့
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ အမျိုးသားကျောင်းထွက်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ် အရေး၊ အဖတ်၊
အပြော လူမတူအောင် ထူးချွန်တာတွေ အမွှန်းတင်စံပြတာ မှတ်မိသည်။

စိမ်းအေးနုက ဗိုလ်ချုပ်လို မထက်မြက်တာလား၊ မကြိုးစားတာလား၊
ငယ်သေးတာ လားတော့မသိ၊ နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်းသာနေသည်။
လောလောဆယ်တော့ အင်္ဂလိပ်ဘုန်းတော်ကြီးကိုပင် ပီသအောင် မခေါ်နိုင်သေး။

‘ငါးဖမ်းမလား၊ ပုစွန်ကြော့ကလေးတွေလဲ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့
ပုစွန်လုံးမြင်ဖူးလား’

နေဘွားက စိမ်းနု၏ လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲကာ ရေစပ်သို့
ခေါ်သွားသည်။ စိမ်းနု သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေထဲဆင်းဖို့ ခြေလှမ်း
ပြင်လေ၏ ။

‘ရေ မလှုပ်စေနဲ့၊ ဒီမှာ ကြည့်’

နေဘွားသည် စိမ်းနုကို ထားခဲ့ကာ ရေထဲသို့ ဖြည်းဆေး ညင်သာ
ဆင်းသွားသည်။

ရေထဲတွင် အုန်းမှုတ်ခွက်တစ်ခြမ်းပဲကလေးတစ်ခု

ခပ်စောင်းစောင်းကျနေသည်။ သူ့ ခါးကလေး ကိုင်းကာ ရေနက်သောဘက်မှ
လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရေထဲနှစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း စုလာလေသည်။

‘ဟယ်.... ငါးကလေးတွေ’ဟု စိမ်းနု ပမ်းသာအားရ အော်မိသည်။
အုန်းမှုတ်ခွက် အောက်မှ ငါးကလေးတစ်ကောင် လှစ်ကနဲ ထွက်ပြေးသည်။။ နေဘွား
လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ပြီး ဖမ်းဆီးသော်လည်း မမိလိုက်ပေ။ ငါးကလေးက
လျင်လွန်းလှပေ၏ ။

စိမ်းနု ပျော်လာသည်။

ဖိနပ်ကလေး ချွတ်ထားခဲ့ကာ နေဘွားနည်းတူ ရေစပ်တလျှောက်
ငါးလျှောက်ဖမ်း တော့သည်။

နေဝင်သွားသည်ကိုပင် စိမ်းနု သတိမထားမိတော့ဘဲ ဖမ်းမမိနိုင်အောင်
လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ထွက်ပြေးသော ပုစွန်ပေါက်စ၊ ငါးပေါက်စတွေကိုသာ သဲသဲမဲမဲ
လိုက်ဖမ်းနေမိ တော့၏ ။

‘ကောင်မလေး၊ ရေတွေ နောက်ကုန်ပြီ၊ နင်က သိပ်ကြမ်းတမ်းတာပဲ’

စိမ်းနုသည် ရေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သဲ့ကာ ဖြန်းကနဲ ပက်ထည့်သည်။
နေဘွား ကိုယ်မှာ ရေစက်ရေပျောက်တွေ စင်သွားတော့၏ ။

‘ငါ့ကို ကောင်မလေးလို့ မခေါ်နဲ့’

‘နင့် နာမည်မှ မသိတာ’

‘မသိယင် မေးပါလား’

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ.... ဒါဖြင့်’

‘ပြောဘူး’

နေဘွားက တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

‘ရယ်ရတယ်ဟေ့၊ နာမည်ကြီးကလဲ ပြောဘူးတဲ့၊ ပြောဘူးရေ ပြန်ကြစို့
မှောင်နေပြီ’

နေဘွား ကုန်းပေါ် အပြေးတက်သွားတော့မှ စိမ်းနုသည်
မှောင်စပျိုးနေသော ကောင်းကင်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်ရင်း
အပြေးလိုက်သွားရတော့၏ ။

ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးကို စိမ်းနု၏ ခြေဖဝါးနှင့် ကြိတ်နင်းမိသည်။
နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် ဖိနပ်ကို သတိရလာ၏ ။

‘နေဘွား၊ နင့်ဖိနပ်ကော’

‘မပါဘူး’

‘ဟင်.... ငါ့ဖိနပ် ဘယ်နားချွတ်ထားမိသလဲ မသိဘူး’

နေဘွားသည် စိမ်းနု လက်ကိုဆွဲကာ
ဟိုသည်ဝဲယာလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

‘မြေကြီးပေါ် ရှာပါလား ဟဲ့’ ဟု စိမ်းနုက သူ့ကို ဆရာလုပ်သည်။

‘အစောင့်တွေ ပုက်ထားပြီ ထင်တယ်’ ဟု နေဘွားက နားနားကပ်ကာ
ပြောသည်။

‘ဘယ်က အစောင့်တွေလဲ’

‘ဒီလို ရေကန်တို့ ဘာတို့မှာ အစောင့်ရှိတယ်ဟ၊ ဟိုလေ ဥစ္စာစောင့်တို့
အစိမ်းတို့’

စိမ်းနု ကျောစိမ့်သွားသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းကနဲ ဖြန်းကနဲ
ထောင်ထလာ၏ ။

‘မကြောက်ပါနဲ့ ပြောဘူးရ၊ ဘုရားစာရွတ် ငါတိုင်ပေးမယ်’

စိမ်းနုသည် နေဘွား၏ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ယင်း

‘စိမ်းအေးနုဟဲ့၊ စိမ်းအေးနု’ ဟု ကြောက်သည့်ကြားကပဲ မခံချို၊ မခံသာ
ငြင်းဆိုသည်။

‘အေးပါ...အေးပါ၊ ကဲ....ဆို အောင်တစ်ရာ့ရှစ်စက် ဗုဒ္ဓစက်’

‘အောင်တစ်ရာ့ရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်’

‘တစ်ဆယ့်လေးကွက် ဓမ္မစက်’

‘တစ်ဆယ့်လေးကွက် ဓမ္မစက်’

‘တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃာ့စက်’

‘ဘာလို့ သံဃာ့စက်က ဓမ္မစက်ထက် ပိုများတာလဲဟင် နေဘွား’

‘တွေ့ကရာ မလေးမခန့်ပြောရင် ဂါထာ မစွမ်းဘဲ နေမယ်နော်’

စိမ်းနု အထွန့်မတက်ဝံ့တော့ဘဲ နေဘွား စာချပေးသမျှ လိုက်ဆိုယင်း
ခြေကုန်သုတ် သည်။ နံဘေး နံဘီ လှည့်မကြည့်ဝံ့။

မြန်မြန်လျှောက်လေ လေအေးက စိမ့်ကနဲ ဝှေ့ကာ ဝှေ့ကာ တိုးလေ။

စိမ်းနု၏ ဆံပင် ခွေခွေတိုတိုကလေးသည် လေမှာ လွင့်ကာ လွင့်ကာ။

‘ဘေးများ မြင်မှု မကောင်းစုသည်’

‘ဘေးများ မြင်မှု မကောင်းစုသည်’

‘သြောင်း ဒူဝေ၊ ဒူဝေ သွားဟုံဟုံ’

စိမ်းနုက နေဘွားကို မယုံတယုံ လှည့်ကြည့်မိပြန်၏ ။

‘ဘာလဲဟင် နေဘွား၊ သြောင်း ဒူဝေ ဒူဝေ ဆိုတာ နင်

နောက်နေတာလား’

နေဘွားက ကျွတ်ကနဲ စုပ်သပ် မြည်တမ်းသည်။

‘ဒါ တန်ခိုးပြအောင် ရွတ်တဲ့စကား၊ နင့်ကြောင့် အကာအကွယ်မပေးပဲ
နေတော့မှာပဲ’

စိမ်းနုသည် နေဘွား အမိန့်အတိုင်း ဟန်နှင့် မာန်နှင့် အသံပြင်းပြင်း
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် ရလေ၏။

‘ဟော... တွေ့လား၊ နင့်ဖိနပ်၊ စိမ်းစားဥ-စီးလေ’

နေဘွားလက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေစပ်မှာ စိမ်းနု၏ သည်းကြိုးအနက်နှင့်
ညှပ်ဖိနပ်ကလေး....

‘လာ.... ပြေးကြစို့’

အိမ်ဘက်မှ မီးရောင်တွေဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ယင်း နေဘွားကို
အမိပြေးလိုက်သည်။

မီးရောင်တွေ နီးလာလေ ခြေလှမ်းသွက်လေ။

ရှေ့နားဆီက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် ဝင်းကနဲ ဝင်းကနဲ မြင်သည်။

‘စိမ်းနုရေ... စိမ်းနု’

မမဖြူဖွေး အသံပါလား။

စိမ်းနု အားတက်သွားသည်။

ဆက်ပြေးမည် ပြုပြီးမှ နေဘွားလက်ကိုဆွဲကာ စောစောက
ရင်တုန်ခဲ့ရသော ပဟေဠိ ကို အဖြေညှိရသည်။

‘ဂါထာရွတ်လိုက်တာနဲ့ ဘာလို့ ဖိနပ်က ပြန်ပေါ်လာတာလဲဟင် နေဘွား’

‘နင်ပဲ အဲဒီ နားမှာ ချွတ်ခဲ့ပြီးတော့ စိမ်းစားဥက ရယ်ရတယ်ဟေ့....

ဟား.... ဟား’

စိမ်းနု ဒေါသနှင့် လှမ်းရိုက်သော်လည်း နေဘွားက
အပြေးလျင်သွားသည်။

‘နင် တစ်ယောက်တည်းလား စိမ်းနု’

နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော မမဖြူဖွေး၏ အမေးကို မဖြေနိုင်မီ.....

‘ပါပု.... သားရေ’

ခေါ်သံအဆုံးတွင် စိမ်းနု နံဘေးမှ နေဘွားသည်
ညောင်နာနာအသံကလေးနှင့် ‘ခင်ဗျာ...မေမေ.’ဟု ထူးလိုက်လေ၏။

စိမ်းနုသည် သူမကို စိမ်းစားဥဟု နာမည်ပြောင် မှည့်ခေါ်ခဲ့သော
နေဘွားကို ရယ်ချင် ပက်ကျိလှည့်ကြည့်သည်။

‘သားကကွယ် ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ..... မင်း အဖေ
စိတ်ဆိုးနေပြီ၊ လာ..... မြန်မြန်’

နေဘွား မိခင်၏ အသံသည် ပူပန်မှုမှသည် ဒေါသရိပ်သို့
ကူးပြောင်းသွားတော့သည်။

မမက ‘အညာမှာ မြွေပေါတယ် စိမ်းနုရဲ့၊ မြွေပါး ကင်းပါးကွယ်’ဟု
စလုံးရေ စသည်။

နေဘွားလိုပင် စိမ်းနုလည်း အဆူခွရမှာပါပဲ။

သို့သော် လောလောဆယ် ဟက်ကနဲ ရယ်မိကာ

‘သွားတော့လေ ပါပု’ ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရလေ၏။

‘ယူ မေဂိုး’

ဆရာမ၏ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အတန်းသားအားလုံး ‘သိုင်းကျူး
တီချယ်’ဟု သံပြိုင် ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှစ၍ လက်ပိုင်တန်းစီကာ ထွက်ကြရသည်။

အတန်းပရောက်သည်နှင့် ပထမတန်း ကျောင်းသူ၊

ကျောင်းသားတွေသည် စောင်းမှ လွတ်သည့် မြင်းများပမာ ကဆုန်ဆိုင်း
ပြေးထွက်ကြတော့၏ ။

စိမ်းနုပြေးရသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျောင်းကားနောက်စွန်နေရာရဖို့
ဖြစ်လေသည်။

စိမ်းနုတို့ကို ဌာနဆိုင်ရာ ပစ်ကပ်ကလေးနှင့် လာကြိုမြဲဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆင်းချိန် စောသော နေဘွားတို့ ဒိုင်အိုစီဇင်နှင့် ကွန်ဗင့်မှ
ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို အရင်ကြိုပြီးမှ စိမ်းနုတို့ အေတီအမ်သို့
ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

စိမ်းနုတို့ကျောင်းက ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး

အားလုံးလက်ခံသည်။ ယူနီဖောင်း မဝတ်ရပေ။ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူတွေက
ဂါဝန်ပြာနှင့်၊ အိုင်အိုစီဇင် ကျောင်းသားတွေက ရုပ်အကျအဖြူ လက်ရှည်၊
အစိမ်းပုပ်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်။

စိမ်းနု နေရာဦးထားပြီးလျှင် မမ ရောက်လာသောအခါ တစ်နေရာစာ
အတွင်းဘက် ရွှေ့ပေးရသည်။ စိမ်းနုလိမ့်ကျလိမ့်မည်ဟု မမက အစွန်မှာ
ထိုင်ခွင့်မပြုပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစွန်းနားကျလေ လမ်းနံဘေး ဟိုငေး၊ သည်ငေး
တွေ့မြင်ရလေမို့ စိမ်းနု စိတ်မပျက်ဘဲ ဝီရိယ ကောင်းစွာ နေရာဦးမြဲ။

ဟော..... ကျောင်းကား ရှေ့ခန်းမှာ ပါလာနေကျ နေဘွားနှင့်

ဘော်ဘီတို့ကို မတွေ့ပါ ကလား။

စိမ်းနု ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်လောတုန်းက နေဘွား ဖျားနာပြီး ကျောင်းတစ်ပတ် ပျက်ခဲ့လေရာ ကျောင်းအသွား ကားလာကြိုလျှင် ရှေ့ခန်းမှာ စိမ်းနုထိုင်ရသည်။ စိမ်းနုတို့ အိမ်ကို ပထမဆုံး ဝင်ခေါ်တာမို့ ဘော်ဘီသည် ကျောင်းပြန်ချိန်မှာသာ ရှေ့ခန်းနေရာကို ရလေ တော့၏ ။

ခုလည်း ဘော်ဘီနှင့် နေဘွားကို မမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိမ်းနုသည် အကြောင်း အကျိုး မမြော်မြင်ဘဲ ဝမ်းသာအားရ ကားရှေ့ခန်းသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားတော့သည်။

ယာဉ်မောင်းသူ ဦးလေးကြီးသည် စိမ်းနုကို ပြီးယောင်ပြုကာ ကြည့်နေသော်လည်း ကားတံခါးကိုမူ မဖွင့်ပေး။

ခြောက်နှစ်သမီး စိမ်းအေးနုသည် ဦးလေးကြီး၏ အပြုံး ဘယ်သို့လျှင် သရုပ်ခွဲကာ နားလည်နိုင်ဦးမှာလဲ။

စိမ်းနုတစ်ယောက် ကားတံခါးလက်ကိုင်ဘုကို အင်အားစိုက်ထုတ် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် နှင့် တပြိုင်နက်

‘ဝါး ဟားဟားဟား’

ပါးစပ်ကို လက်မနှစ်ဖက်နှင့်ဖြု၊ မျက်လုံးကို လက်ညှိုးများနှင့် ပြူးကျယ်စေလျက် နေဘွား မျက်နှာငုံ့ ပုန်းငုပ်လျိုးနေရာမှ ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်။

သူနှင့်အတူ ပုန်းကွယ်နေခဲ့သော ဘော်ဘီသည်လည်း ရယ်ကျဲကျဲ ပိုးစားသွားတွေ ဖြီးပြလျက်။

စိမ်းနု ကြောင်အမ်းသွားပြီးမှ ရှက်ဒေါသနှင့် ကားတံခါးကို တအားဆောင့်ပိတ်လိုက် လေသည်။ အရေးထဲ လွယ်အိတ်က ပုခုံးမှ လျော့ကျကာ မြေကြီးပေါ် ဘုန်ကနဲ ကျသွားရသေး ၏ ။

ကားမောင်းသူ ဦးလေးကြီးအပါအဝင် အားလုံး တသောသော
ရယ်မောမြူးရွှင်နေကြ သည့်ကြားမှ လွယ်အိတ်ကလေး ကုန်းကောက်သော
မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လွယ်အိတ်ကလေး ကုန်းကောက်သော မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့်
ကားနောက်ပိုင်းသို့ တက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

စိမ်းနုဦးနေကျ အစွန်ဆုံးနေရာကိုပင် မရတော့။ စတုတ္ထတန်းမှ
ဝိန်မည်းမည်း ငနဲကလေးလက်ချက်ဦးသွားလေပြီ။

လှောင်ပြုံးတွေကြားမှာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလားယင်း နေဘွားကို
မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဒေါမာန်ပွားကာ နေလေသည်။

ကျောင်းကားသည် အစိုးရ အထက်ကျောင်းသို့
လှည့်ပတ်ကြိုဆိုပြန်သည်။

ဌာနသို့ ပြန်ရောက်လာကာ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လှည့်ပတ်ပို့ရင်း
အရင်ဆုံးဝင်ခေါ်နေ ကျ စိမ်းနုတို့ရဲ့ အခန်းတွဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ပြန်ရောက်လာလေ၏။
။

ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် နေဘွားသည် ကားနံဘေးမှာ
ရပ်စောင့်နေသည်။ စိမ်းနု လှည့် မကြည့်။ ခါတိုင်း အချိန်အချက်လုပ်ကာ ငါးမျှား၊
ရေကူး၊ ဒါမှမဟုတ် ရွံ့ခူးကာ လောက်စာလုံး လုံး၊ တစ်ခါတရံ ကစားကွင်းမှာ
သွားမြူးကြပြန်သေးသည်။ ခုတော့ ရှုတင်းတင်းနှင့် အိမ်ထဲ တန်းဝင်ခဲ့လေသည်။
မမဖြူဖွေးကိုပင် မစောင့်ဖြစ်တော့။

ဒါမှ နေဘွား အဖော်မဲ့နေမှာ၊ ပျင်းရိနေမှာ၊ နောင်တ ရနေမှာ။

လွယ်အိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်ချကာ အခန်းထဲမှ ပြန်အထွက် မမဖြူဖွေး
ဝင်လာသည်နှင့် ဆုံသည်။

‘လွယ်အိတ်ကို နေရာနဲ့ချိတ်လေ စိမ်းနု’

စိမ်းနုသည် လွယ်အိတ်ကို ပြန်ကောက်ကာ စာကြည့်စားပွဲအနီးရှိ နံရံမှ အစီအရီ ရိုက်ထားသော သံချွန်တစ်ချောင်းတွင် သွားချိတ်သည်။

‘အဝတ်လဲဦး၊ ကျောင်းဝတ်တဲ့ အကျ..တွေလဲ ရင်ဘတ်မှာ ရေခဲခြစ်က အချိုရည်တွေ စွန်းထင်းထားလိုက်တာ တကတည်း’

ဂါဝန်ဟောင်းတစ်ထည် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ယင်း မမဖြူဖွေးခိုးပြီး မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

‘စိမ်းနုနော်၊ သူကများ မျက်စောင်းတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ငါ ခေါက်လိုက်ရ’

စိမ်းနု ငြိမ်ကုတ်သွားကာ မမ အဝတ်လဲလှယ်နေသည်ကို ငေးမိသည်။

မမသည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် လှသွေးကြွယ်သော အပျိုမကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ရှစ်တန်း ရောက်နေပြီမို့ ပညာရေးအရလည်း မမသည် ပို၍ မျက်နှာသာရလေသည်။ စိမ်းနုဖြင့် မမ ကို အားကျလိုက်တာ။ မမ အရွယ်ရောက်ကာ မမလို အရေးပါအရောရောက်ချင်သည်။ မမလို လည်း လှပချင်မိသည်။

‘မမ’

‘ဘာလဲ’

‘ဟို.....’

‘ဟို ဆယ်တန်းက မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ အစ်ကိုကြီးလေ စိမ်းနုကို ပြောတယ်။ မမဆီ စာတစ်စောင်ပေးပေးမလား၊ ပိုက်ဆံ တစ်မတ်ပေးမယ်တဲ့’

‘ဘယ်တုန်းကလဲ’

မမက ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်အောင်ပြုံး မေးသဖြင့် စိမ်းနုအားတက်လာသည်။

‘နေ့ခင်း မုန်းစား ကျောင်းဆင်းတုန်းက၊ စိမ်းနုက ဘာလို့

ပေးပေးရမှာလဲလို့ ငြင်းလိုက် တယ်။ သူ့ဖင်တုံးကိုလည်း လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တယ်’

မမဖြူဖွေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့သည်။

မမသည် နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ပိုစတာတွေထဲက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလိုတော့ ခါးကျဉ်းကျဉ်း ရင်ထွားထွား တင်ကားကားမဟုတ်။ သို့သော် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးသေးသေးသွယ်သွယ်ပါးချိုင့် ကလေးတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။ မမကို စိမ်းနုတို့ ကျောင်းက အစ်ကိုကြီးတွေ သာမက တခြားကျောင်းတွေကလည်း ချစ်ကြိုက်ပိုးပန်းကြပေ၏ ။

‘ဖေဖေလည်း ရုံးက မလာသေးဘူး။ မေမေကလည်း မိခင်နှင့် ကလေးစောင့်ရှောက် ရေးအသင်း အစည်းအဝေးရှိလို့တဲ့၊ အဲဒါ အိမ်မှာနေနော်၊ လျှောက်ဆော့မနေနဲ့’

နေဘွားနှင့် မခေါ်တာမို့ စိမ်းနုဘယ်မှ လျှောက်ဆော့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

စိမ်းနု အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း ဇယ်တောက်ရ မလား၊ ပျင်းသည်။ ယောင်နနနှင့် မီးဖိုချောင်ဘက်ရောက်သွားလေသည်။

သွပ်မိုးမီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်နေသော အီလန်းကို တွေ့တော့ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ဆန်းသစ်လာသည်။

မီးဖိုချောင်နံဘေးရှိ ညောင်ပင်ကြီးသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းကြီးတွေ ယှက်ဖြာ အုပ်မိုးနေလေသည်။

ဂါဝန်ကို မ,ကာ ကျောက်စရစ်ခဲ လက်တဆုပ်ကိုထည့်လိုက်ပြီး ဂါဝန်အနားသားကို ခါးမှာ စုစည်းချည်နှောင်လိုက်သည်။ ညှပ်ဖိနပ်ကိုပါ ခါးမှာ

ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

ပင်စည်ခွကြားသို့ တွယ်တက်သည်။ သစ်ကိုင်းကြီးကြီးကို ရွေးချယ်ကာ
မီးဖိုချောင် ခေါင်မိုးပေါ်အရော် ကုတ်ကပ်တွားတက်လာသည်။ သူမကို သူမ
တာဇ်လိုလို ယူမှတ်ကာ သူမ၏ လျှို့ဝှက်ရင်ဖို စွန့်စားခန်းအတွက်
ဘဝင်ခိုက်ကာနေလေ၏ ။

သွပ်ပေါ်ခြေချမိလျှင် အညာနေ၏ အပူရှိန်ဟုန် မကုန်တတ်သေးပဲ
ပူခြစ်နေသဖြင့် ခါးကြားမှ ညှပ်ဖိနပ်ကို အမြန်ဆုံး ထုတ်စီးလိုက်ရလေသည်။
သွပ်ပေါ် တင်ပါးမချဝံ့။

သံချက်ရာဟောင်း အပေါက်ငယ်မှ အောက်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။
အီလန်းသည် အသံဝဲဝဲနှင့် တေးညည်းယင်း ထမင်းအိုးမွှေနေသည်။

.....ပလီရဒန ဝင်းစာအရေး.... မှန်း ကာ တွေး

ကွေးနေအောင်ပဲ..... ကခွဲရတယ်..... ကျွန်မရဲ့

ဘဝရယ်.....

စိမ်းနုပြီးစေ့စေ့နှင့် အပေါက်မှ ခဲတစ်လုံး ပစ်ချသည်။

အီနန်း၏ ကျောကုန်းပေါ် ထောက်ကနဲ ကျသွားလေသည်။

နောက်ထပ်တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးသမံသလင်းပေါ်၊ အီလန်းပခုံးပေါ်၊
ခေါင်းပေါ်။

အီလန်း အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်လိုက်သောကြောင့် ခဲတစ်လုံးသည်
ထမင်း အိုးထဲ ဗွက်ကနဲကျသွားလေ၏ ။

စိမ်းနု အရှိန်သတ်ကာ ဆင်းပြေးဖို့ကြံဆဲ

အီနန်းသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ ခေါင်မိုးပေါ်

မော့ကြည့်လေသည်။

စိမ်းနု ရေတံလျှောက်ထဲမှာ လဲလျောင်း ခွေဝပ်နေလိုက်ရသည်။

အိန်နီးသည် ‘တန်ဗုတ်ဒေ၊ ဗုတ်ဒေါ-ဗုတ်ဒန်’ တတ်သမျှ ရွတ်ဖတ်ရင်း အိမ်ထဲ ဝင်ပြေး လေ၏ ။

စိမ်းနု သစ်ကိုင်းပေါ် ကူးသန်းကာ ဆင်းပြေးသည်။

လူကြီးတစ်ရပ်စာလောက် အမြင့် အရောက်မှာ တွဲလွဲခိုပြီး ခုန်အဆင်း မြေပေါ်ဖုတ်ကနဲ ထိုင်ကျကာ မြီးညောင့်ရိုး အောင့်သွား သေးသည်။

နာကျင်မနေအားဘဲ အိမ်သာဆီသို့ အမြန်ဆုံး ပြေးကာ တံခါးပိတ် ပုန်းကွယ်နေ လိုက်ရလေ၏ ။

အပြင်သို့ သွပ်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်သည်။

အီလန်းသည် မမကို ခေါ်ထုတ်လာကာ ‘ပုန်ဒကား တိုက်တယ် မမ’ဟု တိုင်တည်နေ သည်။

‘အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဟယ်၊ ခေါင်မိုးပေါ် ကြွက်လျှောက်ပြေးရင်း အမှိုက်တွေ၊ ခဲတွေ ပြုတ် ကျတာပါဟဲ့၊ ကြိဖန် ကြွက်မနေနဲ့’ဟု မမက ဆူကာ အိမ်ထဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားလေ၏ ။

အိမ်သာရှေ့မှ နေဘွားဖြတ်လျှောက်သွားတာကို မြင်ရပြန်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ နေဘွား၏ မျက်နှာသည် တင်းတင်းထန်ထန် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ထိပ်ကိုစည်းထားသော ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံး၊ တင်းတင်းဖောင်းဖောင်းလှုပ်လှုပ်ရွရွ နှင့် ဘာထည့်ထားပါလိမ့်။

‘အယ်... ထမင်းအိုးပြပါပြီ။ ပုန်ဒကား လုပ်တာနဲ့ ငါ့တော့ အမေဆူတော့မှာပဲ’

အီလန်း၏ ညည်းညူသံကြားရသော်လည်း လူလုံး မမြင်ရ။

သွပ်အိမ်သာထဲ ချွေးအောင်းရာမှ လှစ်ကနဲ ပြေးထွက်ကာ
နေဘွားနောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်သွားသည်။

နေဘွားသည် ရေကန်ထဲသို့ ခူးဆစ်မြုပ်အောင် ဆင်းသွားကာ
သူ့လက်ထဲက ဂုန်နီ အိတ်ကို အငြိုးတကြီး ရေထဲ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ နှစ်သည်။

‘မှတ်ပလား၊ မှတ်ပလား၊ နောက်ကို ခိုးစားဦးမလား ဟင်၊
ခိုးစားဦးမလား’

စိမ်းနုမှာ သိချင်စိတ်ကိုလည်း မအောင့်အည်းနိုင်၊ ကျောင်းမှာ
အရှက်ခွဲထားတားကို လည်း မပြေမကျေသေးရကား...

‘ပါပု ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်’

ပါပု ခေါ်တာ မကြိုက်သော နေဘွားက စိမ်းနုကို အရေးမစိုက်။

စိမ်းနု အလျော့ပေးကာ

‘ဂုန်တီအိတ်ထဲက ဘာလဲဟင် နေဘွား’

သည်တော့ စစ်ပွဲအောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏
ဝင့်ထည်ခြင်းဖြင့်

‘ဆုံးမနေတာ’ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်။

‘ဘာကို ဆုံးမနေတာလဲ’

‘မီးတိုလေ.... မီးတို’

‘ဟယ်....’

မီးတိုမှာ နေဘွား၏ ဖခင်အလွန်ချစ်သော ကြောင်ထီးကြီး
ဖြစ်လေသည်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ တကူးတကမှာကျွေးရသော
ဆားပေါ့ပုစွန်ခြောက် မပါလျှင် မီးတို ထမင်းမဝင်ဘူးတဲ့။

နေဘွား အမေကလည်း အလွန်အရေးပေးတာ။

စိမ်းနုမိခင်က ပြောသလိုပင် ‘မီးတိုက မယားပါသားထက် အများကြီး မျက်နှာသာရ တာ’ ဟု အားကျလောက်စရာ ဘဝ။

နေဘွားက မယားပါသားလေ။ နေဘွား အဖေက တကယ်တော့ ပထွေးသာဖြစ်သတဲ့။ နေဘွားထက် အငယ် နှစ်ယောက်ဟာ နေဘွားနှင့် သွေးအရင်းအချာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

နေဘွားသည် ဂုန်နီအိတ်ကို ရေထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ ကုန်းပေါ် ပြန်တက်လာသည်။

ဂုန်နီအိတ်ကို မြေပေါ်ချကာ နေဘွားထိုင်ချလိုက်တော့ စိမ်းနုလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် မှာ ထိုင်သည်။

‘သေပြီလား ဟင် နေဘွား၊ သေသွားရင် နင့်ကို နင့်အဖေ ရိုက်တော့မှာပဲ’

‘သတိမေ့ရုံလေး ရေနစ်တာပါ’

နေဘွားသည် စည်းနှောင်ထားသော ကြိုးစကို ဖြည်နေသည်။

‘ဘာလို့ မီးတိုကို ဆုံးမတာလဲ’

‘ငါ မွေးထားတဲ့ ဆက်ရက်ကလေးကို အိမ်ဖျက်ပြီး နှိုက်စားပစ်တယ်ဟာ’

‘ဟယ်’

‘အတောင်ကျိုးပြီး ချုံတောထဲ တိုးနေတာကို ငါကောက်လာပြီး ဝါးခြမ်းကလေးတွေနဲ့ အိမ်လုပ်ပေးထားတာ’

စိမ်းနုသည် မီးတိုနှိုက်စားပစ်သော တောင်ပံကျိုးဆက်ရက်ကလေးကို သနားလှသဖြင့် မျက်ရည်ပင် ရစ်ဝဲလာ၏ ။

‘အတော်တောင် ဝလာပြီဟာ’

နေဘွားသည် နှမြောတသ ယူကျုံးမရဟန် အပြည့်နှင့်လေးလေးပင်ပင်
ညည်းတွား သည်။

‘မီးတိုကလည်း ဆိုးလိုက်တာနော်’

‘အေးဟာ ပေါင်ကလေး တစ်ချောင်းတောင် ချန်မထားဘူး’

စိမ်းနုမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေသော နေဘွားကိုငေးကြည့်၍
တစစအဓိပ္ပာယ် ပေါ်လာလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ဆက်ရက်ကလေးကို နင်က စားမလို့ပေါ့လေ’ ဟု
စိတ်တိုတောင်းစွာ မေးမိ၏ ။

နေဘွား ပြုံးဖြဖြနှင့် ဂုန်နီအိတ်အပကို ဖွင့်ကြည့်နေသည်။

ငြိမ်သက်နေသော မီးတိုသည် သေသည် ရှင်သည်ပင် လေ့လာဖို့
မလိုတော့ပဲ လှစ်ကနဲ ခုန်ထွက်ကာ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးလေတော့၏ ။

ထိုနေ့ညက နေဘွားကို သူ့ပထွေး ရိုက်နှက်နေသံ၊ နေဘွား အော်ငိုသံ၊
နေဘွားမိခင်၏ တိုးလျှိုးတောင်းပန်သံတွေကို စိမ်းနုတို့
ထမင်းစားခန်းမှအတိုင်းသား ကြားရသည်။

‘ကြောင်ကို ညည်းဆဲဦးကွာ’

‘ဆန်အိတ်ကို ရေထဲနှစ်ဦးကွာ’

ခွေးသား၊ခွေးမသား၊ မအေ၊ နှမအဆဲစုံတကာ စေ့ပါရော။

စိမ်းနုမိခင်သည် သက်ပြင်းတချချနှင့်

‘ဒီကလေးကလည်း ကြံဖန်ဆော့တာကိုးကွယ်၊ ပထွေးဒေါသကိုလည်း
သိသားနဲ့’ဟု ညည်းညူနေရှာလေသည်။

နေဘွား အဆော့လွန်ရုံမက အစားလည်း ကြံဖန်မက်တတ်တော့ စိမ်းနု
ဖော်ကောင်မလုပ်ဘဲ သူငယ်ချင်းပီသစွာ မြဲနေလိုက်ရလေ၏ ။
